

Tì võ chiêu thân

Giang Nam lục quái và Quách Tĩnh ngày đi đêm nghỉ tiến về phía đông nam, đường đi không phải một ngày, qua khỏi vùng sa mạc thảo nguyên.

Hôm ấy còn cách Trương Gia Khẩu không xa. Quách Tĩnh lần đầu đặt chân tới Trung thổ, cảnh vật đều khác với bình sinh vẫn thấy, trong lòng rất khoan khoái, kẹp chặt hai đùi giục ngựa phi mau, chỉ thấy bên tai gió lộng vù vù, nhà cửa cây cối không ngừng chạy ngược lại phía sau. Đến lúc con tiểu hồng mã chạy một hơi tới cạnh sông Hắc Thủy y mới dừng lại ở một quán cơm cạnh đường, đợi các vị sư phụ.

Y thấy con tiểu hồng mã lần này phi mau trên một quãng đường dài như vậy, trên vai trên bõm ướt đầm mồ hôi, trong lòng thương xót, cầm khăn lau mồ hôi cho nó, vừa rút tay về bất giác hoảng sợ, chỉ thấy trên khăn toàn máu đỏ, lại lau bên vai phải con tiểu hồng mã một cái cũng thấy đầy máu tươi. Y hoảng sợ ứa nước mắt, tự trách mình mới rồi không tiếc sức ngựa phi mau, chỉ sợ con tuần mã này do mình mà chết, bèn ôm chặt cổ ngựa không ngừng an ủi, nhưng con ngựa vẫn có vẻ khỏe khoắn, hoàn toàn không có vẻ gì là bị thương.

Quách Tĩnh chỉ chờ Tam sư phụ Hàn Bảo Câu tới mau để nhờ y trị thương cho con ngựa yêu quý, không ngừng rướn cổ nhìn lên đường trông ngóng, chợt một tràng tiếng lục lạc vang lên nghe rất vui tai, bốn con lạc đà lông trắng như tuyết trên đường lớn chạy mau tới. Trên mỗi con lạc đà đều có một người đàn ông áo trắng cười. Y nhất sinh lớn lên trên sa mạc nhưng chưa từng thấy qua lạc đà đẹp như vậy, bất giác rướn cổ tròn mắt nhìn, chỉ thấy bốn người cười lạc đà đều khoảng hai mươi hăm ba tuổi, mi thanh mục tú, người nào cũng vô cùng đẹp trai. Bốn người nhảy xuống đất, bước vào quán cơm, thân pháp đều rất nhanh nhẹn. Quách Tĩnh thấy bốn người đều mặc áo trắng, cổ đều khoác khăn hồ cừu quý giá, bất giác nhìn sửng người.

Một người áo trắng thấy Quách Tĩnh nhìn rất khó chịu, mặt mũi chợt đỏ bừng, cúi đầu xuống. Một người khác trừng mắt nhìn Quách Tĩnh quát: - Tiểu tử ngốc, nhìn gì thế?

Quách Tĩnh hoảng sợ vội quay nhìn qua chỗ khác, chỉ nghe bốn người kia cúi đầu bàn bạc một hồi. Rồi cùng bật tiếng cười hì hì, lại loáng thoáng nghe một người cười nói: -Chúc mừng, chúc mừng, gã tiểu tử ngốc kia vừa ý ngồi rồi!

Quách Tĩnh biết họ chế nhạo mình, bất giác thẹn thùng, tai nóng bừng lên, đang không biết làm thế nào, định đứng dậy bước ra khỏi quán chợt thấy Hàn Bảo Câu cười con Truy phong hoàng phóng tới. Y vội kể chuyện con tiểu hồng mã bị xuất huyết. Hàn Bảo Câu ngạc nhiên nói: - Có chuyện ấy à?

Rồi bước tới cạnh con tiểu hồng mã vuốt vai nó mấy cái, xòe tay ra nhìn rồi hô hô cười rộ, nói: -Đây không phải là máu mà là mồ hôi?

Quách Tĩnh sửng sốt nói: -Mồ hôi à? Mồ hôi màu đỏ à?

Hàn Bảo Câu nói: -Tĩnh nhi, đây là một con Hãn huyết bảo câu ngàn năm khó kiếm đấy.

Quách Tĩnh nghe nói con ngựa yêu quý hoàn toàn không bị thương, trong lòng vui vẻ, nói: -Tam sư phụ, sao mồ hôi của nó lại giống máu thế?

Hàn Bảo Câu nói: -Ta từng nghe tiên sư nói nước Đại Uyển ở Tây Vực có một loại Thiên mã, mồ hôi trên vai chảy ra đỏ như máu, sừng như chắp cánh, ngày đi ngàn dặm, nhưng đó chỉ là truyền thuyết mà thôi chứ chưa ai thấy qua, ta cũng không tin lắm, không ngờ người lại được con ngựa này.

Lúc họ trò chuyện, bọn Kha Trấn Ác cũng đã phi ngựa tới. Chu Thông đọc nhiều sách vở, nghiêng đầu ngoẹo cổ nói: -Chuyện này đều có ghi rõ trong Sử ký và Hán thư. Năm xưa Bác vọng hầu Trương Khiên đi sứ Tây Vực đã thấy Hãn huyết bảo mã ở thành Nhị Sư nước Đại Uyển, về tâu với Hán Vũ đế. Hoàng đế nghe xong vô cùng mừng rỡ, sai sứ giả mang ngàn cân vàng ròng, lại đúc một con ngựa vàng to bằng ngựa thật đưa qua Đại Uyển xin đổi một con Hãn huyết bảo mã.

Quốc vương Đại Uyển nói: -Thiên mã ở Nhị Sư là quốc bảo của Đại Uyển, không thể tặng cho người Hán.

Viên sứ giả kia tự cho rằng mình là sứ giả của thiên triều thượng quốc, lập tức cả giận. ăn nói bừa bãi giữa triều đình Đại Uyển, đập phá con ngựa vàng. Vua Đại Uyển thấy sứ giả vô lễ liền sai người giết chết, cướp luôn cả vàng lẫn ngựa vàng.

Quách Tĩnh a một tiếng, thấy Chu Thông nâng chén trà lên uống, vội hỏi: -Sau đó thế nào?

Bốn người áo trắng cũng chăm chú lắng nghe Chu Thông kể chuyện bảo mã.

Chu Thông hớp một ngụm trà, nói tiếp: -Tam đệ, người là danh gia nuôi ngựa, có biết loại bảo mã này từ đâu tới không?

Hàn Bảo Câu nói: -Ta từng nghe tiên sư nói đó là ngựa nhà và ngựa hoang giao phối với nhau sinh ra.

Chu Thông nói: -Không sai, theo sử thư ghi lại thì gần thành Nhị Sư có một ngọn núi cao, trên núi có loại ngựa hoang chạy nhanh như bay, không sao bắt được. Người nước Đại Uyển nghĩ ra diệu kế, đêm xuân dắt ngựa cái ngũ sắc tới dưới núi. Ngựa hoang giao phối với ngựa cái sinh ra loại Hãn huyết bảo câu này. Tĩnh nhi, con tiểu hồng mã này của người e là từ nước Đại Uyển băng qua vạn dặm mà tới đấy.

Hàn Tiểu Oanh muốn nghe chuyện, bèn hỏi: -Hán Vũ đế có được ngựa quý không, chẳng lẽ bỏ qua sao?.

Chu Thông nói: -Làm sao y chịu bỏ qua? Lúc ấy y phát mấy vạn quân, sai đại tướng Lý Quảng Lợi thống suất tới thành Nhị Sư nước Đại Uyển lấy ngựa, cho rằng nhất định là lấy được, bèn phong Lý Quảng Lợi làm Nhị Sư tướng quân. Nhưng từ Trường An tới nước Đại Uyển ra khỏi Gia Cốc quan rồi trên đường toàn là sa mạc, không có lương thực nước uống, dọc đường quân sĩ chết rất nhiều, chưa tới Đại Uyển thì toàn quân chỉ còn ba phần. Lý Quảng Lợi quân mỗi ngựa mệt, đánh nhau một trận bất lợi, lui về Đôn Hoàng xin hoàng đế cho quân cứu viện. Hán Vũ đế cả giận, sai sứ giả mang kiếm giữ ở Ngọc Môn quan, hạ chỉ: Quân tướng viễn chinh có ai dám bước vào cửa quan sẽ chém đầu tất cả. Lý Quảng Lợi tiến lui đều không được, chỉ còn cách ở lại Đôn Hoàng.

Nói tới đó chợt nghe tiếng lục lạc du dương, lại có bốn người cười lạc đà trắng đi tới, xuống lạc đà bước vào quán. Quách Tĩnh thấy bốn người này cũng đều là thiếu niên đẹp trai mặc áo trắng, cổ cũng choàng khăn hồ cừu, lại càng kinh ngạc.

Bốn người này cùng bốn người ngồi trước vào chung một bàn, gọi cơm gọi thức ăn.

Chu Thông kể tiếp: -Hán Vũ đế nghĩ không lấy được ngựa quý, lại mất mấy vạn quân, há chẳng phải khiến người ngoại quốc coi thường Thiên tử nhà Đại Hán ta sao? Lúc bấy giờ bèn đại phát quân kỵ tổng cộng hơn hai mươi vạn người, trâu ngựa lương thảo nhiều không kể xiết, lại sợ binh lực không đủ bèn hạ chỉ ra lệnh phạm những tiểu lại, người ở rể, thương nhân phạm tội trên toàn quốc đều phải tòng quân xuất chinh, khiến thiên hạ náo động. Còn phong hai người nuôi ngựa nổi tiếng làm đại quan, một làm Khu mã Hiệu úy, một làm Cháp mã Hiệu úy, chỉ chờ phá được Đại Uyển sẽ chọn tuần mã mang về. Lục đệ, nhà Hán trọng nông khinh thương, nếu người sinh vào đời Hán Vũ đế có thể gặp phải đại họa. Tam đệ thì lại có thể được phong làm Khu mã Hiệu úy. Cháp mã Hiệu úy, hô hô!

Hàn Tiểu Oanh hỏi: -Ở rể lại phạm tội gì?

Chu Thông nói: -Nếu không phải là người bản cùng không chỗ nương tựa thì ai lại chịu đi ở rể? Bắt ép những người ở rể đi viễn chinh là khinh khi cưỡng bức người nghèo rồi. Lý Quảng Lợi mang đại quân vây thành Đại Uyển hơn bốn mươi ngày, giết binh tướng Đại Uyển nhiều vô số. Quan lại Đại Uyển sợ hãi, chém đầu quốc vương ra hàng, dâng ngựa tốt ra. Lý Quảng Lợi khải hoàn về kinh, hoàng đế cả mừng, phong y làm Hải tây hầu, quan quân đều được phong thưởng. Vì vài con ngựa Hãn huyết bảo mã mà không biết làm thiên hạ chết bao nhiêu người, hao phí bao nhiêu tiền bạc. Lúc ấy Hán Vũ đế mở tiệc lớn đãi quần thần, làm một bài Chiến mã chi ca như sau:

Thái nhất công chừ thiên mã xuống.

Mồ hôi máu chừ chảy đỏ hồng.

Kéo xe loan chừ vượt vạn dặm.

Nay thung dung chừ bạn với rồng;

ý nói chỉ có rồng trên trời mới có thể sánh với Thiên mã thôi.

Tám người áo trắng nghe y kể chuyện xưa, không ngừng quay đầu nhìn con tiểu hồng mã ngoài cửa, trên mặt đầy vẻ mừng rỡ.

Chu Thông nói: -Ai chẳng biết Thiên mã của Đại Uyển rất khỏe mạnh, toàn do ngựa hoang sinh ra. Hán Vũ đế dốc sức cả nước lấy được mấy con Hãn huyết bảo mã nhưng không có ngựa hoang trên núi cao ngoài thành Nhị Sư giao phối với chúng nên truyền được mấy đời chẳng còn gì là thần tuấn, cũng không có mồ hôi đỏ nữa.

Chu Thông kể hết chuyện xưa, bảy người sôi nổi bàn tán, bắt đầu ăn miến.

Tám người áo trắng hạ giọng bàn bạc. Kha Trấn Ác rất thính tai, tuy đôi bên ngồi cách nhau khá xa nhưng vẫn nghe được rất rõ ràng, chỉ nghe một người nói: - Muốn động thủ thì phải lập tức làm ngay, chứ để y lên ngựa rồi thì làm sao đuổi kịp?

Một người khác nói ở đây đông người, y lại có đồng bọn một người nói: - Họ mà dám đứng ra ngăn trở thì cứ giết hết.

Kha Trấn Ác giật nảy mình nghĩ thầm: -Tám người con gái này sao lại độc ác như thế.

Lúc bấy giờ y không hề động thành sắc, cứ xì xà xì xụp ăn miến.

Chợt nghe một người nói: -Chúng ta đem con bảo mã này dâng cho tiểu chủ, y cười lên kinh thì rất vinh dự, bảo bọn Sâm tiên lão quái. Linh Trí thượng nhân gì đó làm sao còn oai phong cho được.

Kha Trấn Ác từng nghe tên Linh Trí thượng nhân, biết y là nhân vật nổi tiếng trong phái Mật tông ở Tây Tạng, dùng võ công Đại thủ ấn dương danh vùng Tây nam. Sâm tiên lão quái thì không biết là nhân vật loại nào.

Lại nghe một người khác nói: -Mấy hôm nay trên đường gặp không ít bọn ngu xuẩn trong hắc đạo, đều là thủ hạ của Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hồ, có lẽ họ cũng lên kinh hội họp. Con ngựa hay này nếu bị họ nhìn thấy thì còn tới phần chúng ta sao?

Kha Trấn Ác trong lòng hoảng sợ, y biết Bành Liên Hồ là tướng cướp nổi tiếng ở một dải Hà Bắc Sơn Tây, lâu la thủ hạ rất nhiều, thanh thế rất lớn, người này hành sự tàn độc, giết người như ra. nên có ngoại hiệu là Thiên thủ nhân đồ, nghĩ thầm: -Bao nhiêu nhân vật lợi hại như thế cùng lên kinh tụ họp để làm gì nhỉ: Tám cô gái này là loại người nào?.

Chỉ nghe họ cúi đầu bàn bạc một hồi, quyết định ra khỏi trấn sẽ chặn đường hạ thủ đoạt con ngựa quý của Quách Tĩnh. Nhưng sau đó tám ả lại khúc kha khúc khích nói toàn chuyện phong lưu, nào là thiếu chủ rất thích người, nào là bây giờ nhất định thiếu chủ đang nghĩ tới người đấy. Kha Trấn Ác cau mày, vô cùng khó chịu, nhưng lời của họ cứ vang vào tai, không muốn nghe cũng không được.

Chỉ nghe một cô gái nói: -Chúng ta bắt con Hãn huyết bảo mã này về dâng cho thiếu chủ, người đoán xem thiếu chủ sẽ thưởng cái gì?

Một người cười nói: -Thì cho người hầu y thêm vài đêm!

Người nói trước ỡm ẹo không chịu, đứng dậy định đánh, tám người khúc kha khúc khích cười rộ một hồi. Lại một người nói: -Mọi người đừng buông thả quá, cẩn thận đừng để lộ hành tung. Đối phương xem ra cũng không phải dễ chơi đâu.

Lại một người hạ giọng nói: -Người đàn bà kia mang kiếm, nhất định biết võ nghệ, lại rất xinh đẹp nếu trẻ hơn mười tuổi, thiếu chủ nhân gặp phải mà không mắc bệnh mới là lạ đấy.

Kha Trấn Ác biết họ nói Hàn Tiểu Oanh, khí giận bùng lên, nghĩ thầm gã thiếu chủ kia nhất định không phải là kẻ tốt lành gì. Lắng nghe tám cô gái ăn miếng xong, vội vàng lên lưng lạc đà ra khỏi quán đi luôn.

Kha Trấn Ác nghe tiếng họ đã đi xa bèn nói: -Tĩnh nhi, người thấy công phu của tám cô gái kia ra sao?

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói: -Con gái à?

Kha Trấn Ác nói: -Chứ sao?

Chu Thông nói: -Họ cải dạng nam trang. Tĩnh nhi chưa từng nhìn thấy, có phải không?

Kha Trấn Ác nói: -Có ai biết núi Bạch Đà không?

Bọn Chu Thông đều nói chưa từng nghe. Kha Trấn Ác kể lại những chuyện vừa nghe, bọn Chu Thông nghe thấy đám con gái này lớn mật làm càn muốn động thủ trên đầu Thái tuế, đều thấy buồn cười. Hàn Tiểu Oanh nói: -Trong đó có hai cô gái mũi cao mắt xanh. Ất không phải là người Trung thổ.

Hàn Bảo Câu nói: -Đúng thế, loại lạc đà lông trắng toàn thân này chỉ Tây Vực mới có.

Kha Trấn Ác nói: -Cướp ngựa là chuyện nhỏ nhưng họ nói có rất nhiều cao thủ lợi hại lên Bắc Kinh tụ họp, bên trong ắt có mưu đồ trọng đại, quá nửa là bất lợi cho Đại Tống, biết đâu lại muốn hại chết hàng ngàn hàng vạn bách tính người Hán chúng ta. Chúng ta đã biết, làm sao bỏ qua được.

Toàn Kim Phát nói: -Chỉ là sắp tới kỳ tỷ võ ở Gia Hưng, không chần chừ được nữa.

Sáu người ngằn ngừ một lúc, đều cảm thấy khó khăn. Nam Hy Nhân chợt nói: - Tĩnh nhi cứ đi trước?

Hàn Tiểu Oanh nói: -Tứ ca muốn nói là cứ để Tĩnh nhi tới Gia Hưng một mình trước, chúng ta thăm dò rõ chuyện này rồi sẽ tới sau phải không?

Nam Hy Nhân gật gật đầu. Chu Thông nói: -Không sai. Tĩnh nhi cũng cần đi một mình cho lịch duyệt thêm.

Quách Tĩnh nghe nói phải chia tay với các sư phụ rất không muốn. Kha Trấn Ác trách Đã lớn thế này mà còn như trẻ con. Hàn Tiểu Oanh an ủi y, nói: -Người đi trước chờ bọn ta, không đầy một tháng bọn ta cũng sẽ tới mà.

Chu Thông nói: -Cái hẹn tử võ ở Gia Hưng, trước nay bọn ta chưa từng nói rõ cho người biết. Nhưng nói tóm lại là giờ Ngọ ngày hai mươi bốn tháng ba người phải tới lầu Túy Tiên phủ Gia Hưng, cho dù có chuyện lớn bằng trời cũng không được thất hứa không tới.

Quách Tĩnh vâng dạ.

Kha Trấn Ác nói: -Tám đứa con gái kia muốn cướp ngựa của người, không cần động thủ với họ, ngựa của người nhanh, họ đuổi không kịp đâu. Người có việc quan trọng bên mình, không nên sinh sự lôi thôi.

Hàn Bảo Câu nói: -Nếu đám con gái ấy lớn mật làm ác thì Giang Nam thất quái cũng quyết không thể bỏ qua.

Trương A Sinh qua đời đã hơn mười năm nhưng lục quái nói chuyện gì cũng tự xưng là Giang Nam thất quái, chưa bao giờ gạt bỏ vị huynh đệ ấy ra không tính.

Lúc ấy Quách Tĩnh từ biệt sáu vị sư phụ. Lục quái hôm trước thấy y một mình ác đấu với Hoàng Hà tứ quỷ, đã có thể sử dụng võ nghệ học được, lần này để y đi một mình một là để nghe ngóng tin tức có thể rất trọng đại kia, nếu bỏ qua không đếm xỉa gì tới thì trong lòng không yên; hai là cũng để y một mình qua lại giang hồ, thêm được một ít kinh lịch, điều đó thì không sư phụ nào dạy được.

Mọi người lúc chia tay đều dặn dò Quách Tĩnh vài câu Nam Hy Nhân lại như mọi khi, cứ mọi người thay phiên nhau nói thì y vẫn là người nói sau cùng, lúc ấy chỉ nói bốn chữ: -Đánh thua thì chạy?

Y biết Quách Tĩnh tính nết quật cường, thà chết chứ không chịu khuất phục, nếu gặp phải cao thủ mà lúc động thủ cứ lẫn xả vào đánh bừa thì nhất định phải uổng mạng, nên mới dạy y bốn chữ ngắn ngủi mà ý tứ sâu sắc như thế. Chu Thông nói: -Võ học không có bến bờ, ngoài núi lại có núi, trên ngàn lại có người. Bất kể bản lĩnh người cao bao nhiêu cũng không thể là thiên hạ vô địch. Đại trượng phu biết co biết duỗi, nếu gặp nguy hiểm phải nhẫn cơn giận nhất thời, cái đó gọi là Non xanh vẫn còn đó, lo gì thiếu củi đun chứ không phải hèn nhát sợ chết. Nếu đối phương đông người, mình ít không chống lại được, lại càng không nên khoe

khoang cái dừng huyết khí. Câu ấy của Tứ sư phụ người phải nhớ cho kỹ đây!

Quách Tĩnh gạt đầu vâng dạ, dập đầu lạy sáu vị sư phụ rồi lên ngựa phóng về hướng nam. Y mười mấy năm nay cùng các vị sư phụ sớm tối có nhau, một sớm chia tay, ngồi trên ngựa không tìm được nước mắt, nghĩ lại mẹ một mình ở lại trên sa mạc, tuy có Thành Cát Tư Hãn và Đà Lôi chiếu cố, cơm áo không có gì đáng lo nhưng rất lại tịch mịch một mình, trong lòng lại thấy xốn xang. Phóng ngựa được hơn mười dặm, địa thế hiểm trở, hai bên đường vách núi dựng đứng, đá dựng chập chồng. Quách Tĩnh lần đầu ra đời, thấy hình thế hiểm ác như thế bất giác ngấm ngầm hoảng sợ tay đặt lên chuôi kiếm, ngưng thần nhìn về phía trước, nghĩ thầm: -Tam sư phụ thấy đáng vẽ mình hoảng hốt thế này nhất định sẽ mắng mình là vô dụng.

Lúc ấy đường đi càng lúc càng hẹp, ngoặt qua một gốc núi, chợt thấy trước mặt có một đám đông trắng toát, chính là bốn cô gái ăn mặc nam trang màu trắng cưỡi lạc đà, chặn ngang giữa đường. Quách Tĩnh đột nhiên tim đập thành thịch, tìm ngựa lại xa xa, cao giọng quát: -Xin làm phiền, làm ơn nhường đường.

Bốn cô gái hô hô cười lớn. Một người cười nói: -Chú nhỏ sợ gì nào? Lại đây, chúng ta không ăn thịt người đâu!

Quách Tĩnh mặt nóng bừng, không biết làm sao là tốt dùng lời lẽ để cãi nhau với họ hay xông lên động võ?

Chỉ nghe một cô gái khác cười nói: -Ngựa của người hay lắm, lại đây cho ta xem nào.

Nghe ngữ khí của y thì như nói chuyện với trẻ con. Quách Tĩnh trong lòng đã tức giận, nhìn thấy bên trái vách núi dựng đứng, bên phải là vực sâu không thấy đáy, hơi mây mù mịt, không biết sâu bao nhiêu, bất giác trong lòng lạnh buốt, nghĩ thầm: -Đại sư phụ bảo mình không cần động thủ. Mình phóng ngựa xông mau qua, họ không nhường đường không được.

Bèn giơ roi lên một cái, hai chân kẹp chặt, con hồng mã như một mũi tên bay vọt lên. Quách Tĩnh cầm kiếm trong tay cao giọng quát: -Ngựa tới đây, mau tránh ra? Ai chạm phải rơi xuống núi thì không phải do ta đâu đấy.

Con ngựa phi rất mau, trong chớp mắt đã phóng tới trước mặt bốn cô gái.

Một cô gái áo trắng nhảy xuống lạc đà, tung người vọt lên vươn tay nắm lấy hàm thiếc của con hồng mã. Con hồng mã hí dài một tiếng, chợt nhảy vọt lên bay qua bốn con lạc đà. Quách Tĩnh trên không thấy như đằng vân giá vụ, vừa rơi tới đất đã ở phía sau bốn cô gái. Không những bốn cô gái giật nảy mình, mà ngay cả Quách Tĩnh cũng thấy bất ngờ.

Chỉ nghe một cô gái tức giận quát lên. Quách Tĩnh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai ngọn ám khí loang loáng bay tới. Y vừa vào giang hồ, nhớ lời các sư phụ dặn việc gì cũng phải cẩn thận, chỉ sợ ám khí có độc không dám thẳng thắn vươn tay bắt lấy, ngả người về phía sau để hai ngọn ám khí cắm vào mũ, xa xa nghe hai cô gái đồng thanh khen ngợi: -Hảo công phu!

Quách Tĩnh cúi đầu nhìn, thấy ám khí trên mũ là hai chiếc thoa bạc, đầu thoa nhọn sắc, hai bên thân thoa vô cùng sắc bén, nếu bị đánh trúng ắt mất mạng. Y trong bụng tức giận nghĩ thầm: -Mọi người không thù không oán, các người bắt quá chỉ là ưng ý một con ngựa của ta mà lại muốn giết người!

Y bỏ ngân thoa vào bọc, sợ bốn cô gái áo trắng khác lại chặn phía trước, lập tức giục ngựa phóng mau, không đầy một giờ đã chạy được bảy tám mươi dặm, mừng là thủy chung chưa thấy bốn cô gái khác, đoán tuy họ mai phục bên đường nhưng vì y giục ngựa phi mau, đột nhiên phóng qua nên không kịp ngăn chặn. Y nghỉ ngơi một lúc, lên ngựa đi tiếp, trời chưa tối đã tới Trương Gia Khẩu, tính ra đã cách xa đám con gái áo trắng kia ba ngày đường, họ nhất định không đuổi kịp.

Trương Gia Khẩu là chỗ thông đạo giữa hai vùng Nam Bắc, đa thú lông thú ngoài quan ải tập trung ở đó nhà cửa đông đúc, chợ búa phồn thịnh. Quách Tĩnh dắt con hồng mã nhìn đông ngó tây, y trước nay chưa từng tới thành thị nào lớn thế này, chỉ thấy chuyện gì cũng mới lạ, tới trước một tửu điểm lớn, thấy trong bụng đói quá bên buộc ngựa vào cọc trước cổng rồi bước vào ngồi, gọi một mâm thịt bò, hai cân bánh bao, ngồm ngoàm ăn uống. Y tỳ vị rất tốt, theo đúng tập tục người Mông Cổ, cứ bốc từng nắm từng nắm thịt bò bánh bao nhét đầy miệng. Đang ăn uống ngon lành chợt nghe ngoài vang lên tiếng ầm ĩ, y nghĩ tới con hồng mã vội sải chân bước ra, chỉ thấy nó đang thản nhiên ăn cỏ, hai tên tiểu nhị đang lớn tiếng quát tháo xua đuổi một thiếu niên gầy gò ăn mặc rách rưới.

Thiếu niên ấy khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đội một cái mũ sa đen rách nát, trên mặt trên tay đầy nhoe nhoe đen nhẻm, nhìn không rõ mặt, cầm một cái bánh màn thầu cười hì hì để lộ hàm răng trắng muốt, không hề tương xứng với dáng vẻ bên ngoài của y. Y tròn mắt đen láy, thần tình rất linh động.

Một tên tiểu nhị kêu lên: -Làm cái gì thế? Còn chưa cút đi cho ta?

Thiếu niên nói: -Được, đi thì đi.

Vừa quay đi thì tên tiểu nhị kia kêu lên: -Bỏ cái bánh xuống.

Thiếu niên theo lời ném cái bánh xuống đất, nhưng cái bánh màn thầu trắng tinh đã in mấy vết tay đen nhẻm, có muốn cũng không bán được nữa. Một tên tiểu nhị cả giận, vung quyền đánh tới, thiếu niên kia cúi xuống tránh được.

Quách Tĩnh thấy y đáng thương, biết y đói quá vội vàng bước ra ngăn cản, nói: -
Đừng làm quá, để ta trả tiền cho.

Bèn nhặt cái bánh lên đưa cho thiếu niên. Thiếu niên nhận cái bánh, nói: -Cái
bánh này không ngon. Đáng thương thật, thôi người ăn đi.

Rồi vứt cho một con chó con ghẻ lở ngoài cửa. Con chó con chup cái bánh cắn
đầu ăn.

Một tên tiểu nhị thờ dài nói: -Đáng tiếc, đáng tiếc phí một cái bánh bao nhân thịt
cho chó ăn.

Quách Tĩnh cũng ngạc nhiên, chỉ nghĩ thiếu niên này đói bụng mới cướp một cái
bánh màn thầu của nhà hàng, nào ngờ y lại vứt cho chó ăn. Quách Tĩnh trở về
chỗ ăn tiếp. Thiếu niên kia lò dò bước tới, nghiêng đầu nhìn y. Quách Tĩnh bị y
nhìn cảm thấy rất lúng túng, bèn vẫy tay nói: -Người cũng tới đây ăn đi, được
không?

Thiếu niên kia cười nói: -Được, một mình ta buồn lắm, đang muốn tìm bạn đây.

Nói toàn khẩu âm Giang Nam.

Mẹ Quách Tĩnh là người Lâm An Chiết Giang. Giang Nam lục quái cũng đều là
người quanh vùng Gia Hưng nên từ nhỏ y đã quen nghe tiếng Giang Nam, nghe
thiếu niên nói giọng quê mình, cảm thấy rất vui mừng. Thiếu niên kia bước tới
cạnh bàn ngồi xuống. Quách Tĩnh bảo tiểu nhị mang thêm thức ăn lên. Tiểu nhị
thấy thiếu niên kia rách rưới nghèo khó rất không vừa ý, gọi suốt nửa ngày mới
uể oải mang tới một cái bát.

Thiếu niên kia nổi giận nói: -Người cho rằng ta nghèo, không xứng đáng ăn cơm
trong quán người phải không? Chỉ sợ người mang những thức ăn hạng nhất ra
đây cũng chưa hợp khẩu vị của ta đâu.

Tiểu nhị lạnh lùng nói: -Thật à? Lão nhân gia người cứ gọi, bọn tôi sẽ nấu được,
chỉ sợ ăn xong không ai trả tiền thôi.

Thiếu niên kia nói với Quách Tĩnh: -Bất kể ta ăn bao nhiêu, người cũng làm chủ
chứ?

Quách Tĩnh nói: -Đương nhiên, đương nhiên.

Rồi quay qua tiểu nhị nói: -Mau mau thái một cân thịt bò, nửa cân gan dê.

Y chỉ nghĩ thịt bò và gan dê là thức ăn ngon nhất trên đời, lại hỏi thiếu niên: -Có
uống rượu không?.

Thiếu niên kia nói: -Đừng ăn thịt, chúng ta ăn trái cây trước đã. Tiểu nhị, mang
lên trước bốn thứ quả khô, bốn thứ quả tươi, hai thứ ngâm muối, bốn thứ mứt.

Tiểu nhị giật nảy mình, không ngờ y mở miệng là đại ngôn, cười gằn nói:

-Đại gia muốn dùng loại trái cây bánh mứt nào?.

Thiếu niên kia nói: -Loại quán rượu nhỏ ở xứ nghèo này thì có cái gì ngon, thôi thế này vậy, bốn món quả khô là vải khô, quế viên, táo khô, ngân hạnh. Quả tươi thì người cứ chọn loại mới. Ngâm muối thì phải là anh đào và Ô mai gừng, không biết ở đây có không? Còn bánh mứt à? Thì là Mai cô kim quất. Hương lạc bồ đào. Đường sương đào điều. Lê nhục hảo lang quân.

Tiểu nhị nghe y nói rất rành mạch, bất giác không dám coi thường nữa.

Thiếu niên kia lại nói: -Thức ăn để uống rượu thì ở đây chẳng có tôm cá gì tươi. Ờ, cứ bày ra tám món qua loa để uống rượu vậy.

Tiểu nhị hỏi: -Các vị đại gia muốn ăn gì?

Thiếu niên nói: -Ấ, không nói rõ nhất định không xong. Tám món uống rượu là Chim cút nướng hoa. Chân vịt xào. Canh lườn gà. Dưa dầy hươu nấu giang dao. Gân bò luộc uyên ương. Cúc hoa thố ty. Đùi heo nướng. Chân giò nấu gừng chua. Ta chỉ gọi các người mang ra vài món ở đây nấu được thôi, chứ những món ngon lành quý báu ấy à, bọn ta cũng miễn cho.

Tiểu nhị nghe thấy há miệng không ngậm lại được, chờ y dứt lời bèn nói: -Tám món ấy giá tiền không thấp, chỉ riêng món Chân vịt xào và Canh lườn gà cũng đã phải dùng mấy chục con gà vịt rồi.

Thiếu niên chỉ Quách Tĩnh một cái nói: -Có vị đại gia này làm chủ, người bảo y không ăn nổi à?

Tiểu nhị thấy Quách Tĩnh vai khoác một chiếc áo lông hắc điều quý báu, nghĩ thầm: -Cho dù người không trả tiền thì lột cái áo hắc điều của người cũng đủ.

Lúc ấy bèn vâng dạ, lại hỏi: -Còn gì nữa không?

Thiếu niên nói: -Còn cần mười hai món để ăn cơm, tám món điểm tâm, cũng không bao nhiêu đâu.

Tiểu nhị không dám hỏi tên món ăn, sợ y gọi nhiều quá không nấu được, lúc ấy dặn nhà bếp chọn loại nguyên liệu hạng nhất, lại hỏi thiếu niên: - Các vị đại gia uống rượu gì? Tiểu điểm có loại rượu Tam bạch phần mười năm, cứ uống trước hai chén được không?

Thiếu niên nói: -Được, cứ mang ra thử xem!

Không bao lâu trái cây bánh mứt đã đưa lên. Quách Tĩnh ăn mỗi thứ một miếng, đều là những thức ngon lành trước nay chưa từng được ăn.

Thiếu niên kia cao đàm khoát luận, toàn nói về phong vật nhân tình phương Nam. Quách Tĩnh nghe y trò chuyện tao nhã, kiến thức rộng rãi, bất giác rất kính phục. Nhị sư phụ cũng là một thư sinh học rộng, nhưng Quách Tĩnh dốc sức vào võ học, chỉ lúc rảnh rỗi mới theo Chu Thông học được một ít chữ nghĩa, lúc ấy nghe thiếu niên kia học thức dường như

không kém Nhị sư phụ, bắt giắc thằm khen ngợi, tự nhủ: -Mình chỉ nghĩ y là một thiếu niên nghèo túng lạc phách, nào ngờ lại có học vấn cao như thế. Nhân vật Trung thổ quả nhiên khác hẳn ngoài quan ải.

Lại qua nửa giờ, thức ăn đã bày đầy hai thò. Thiếu niên kia tửu lượng rất kém, thức ăn cũng chỉ động đũa gấp mấy món thanh đạm, chợt gọi tiểu nhị qua mắng: -Cây giang dao này của các người đã mua năm năm trước mà cũng đem bán lấy tiền à?

Viên chương quỹ nghe thấy vội bước tới cười lấy lòng nói: -Lời khách quan quá rất đúng, thật là có lỗi. Tiểu điểm không có giang dao, nên qua Trường Khánh tửu lâu lớn nhất ở đây xin nhượng lại. Cả Trương Gia Khẩu này không có hàng tươi.

Thiếu niên kia xua xua tay, lại trò chuyện với Quách Tĩnh, nghe y nói từ Mông Cổ tới bèn hỏi tình hình ở sa mạc. Quách Tĩnh được sư phụ dặn dò, không dám tiết lộ thân phận của mình, chỉ nói những chuyện sẵn thờ bắn ụng, chuyện vui sẵn bắn. Thiếu niên kia có vẻ rất thú vị, nghe Quách Tĩnh nói tới đoạn hay bắt giắc vỗ tay cười lớn, thần thái rất ngây thơ.

Quách Tĩnh nhất sinh lớn lên ở sa mạc, tuy chơi thân với đám bạn nhỏ Đà Lôi. Hoa Tranh nhưng Thiết Mộc Chân thương con nhỏ. Đà Lôi thường theo sát bên cha, ít khi rảnh rỗi chơi đùa với y. Hoa Tranh thì tính nết kiêu ngạo. Quách tĩnh lại không thể chuyện gì cũng nhường nhịn, cho dù thường cùng chơi đùa nhưng động tới là cãi cọ, tuy sau cùng cũng làm lành nhưng cũng không hợp nhau lắm, lúc ấy ăn uống trò chuyện với thiếu niên này, không biết vì sao lại cảm thấy chưa bao giờ thích thú như vậy. Y vốn mồm mép vụng về, không khéo ăn nói, thường người ta hỏi mới không thể không đáp vài câu. Hàn Tiểu Oanh thường trêu y là có tính tiếc lời nói như vàng giống Nam Hy Nhân, đúng là đệ tử đắc ý của Tứ sư phụ, nhưng lúc ấy lại nói thao thao bất tuyệt, đem những chuyện ngu ngốc của mình ra làm ví dụ, ngoài những điều có liên quan tới võ học và Thiết Mộc Chân thì chuyện gì cũng kể ra, nói tới lúc say sưa còn đưa tay nắm tay trái thiếu niên. Vừa nắm tới chợt thấy bàn tay y mềm mại mịn màng như không có xương, bắt giắc sửng sốt. Thiếu niên kia cười một tiếng, cúi đầu xuống. Quách Tĩnh thấy mặt y đen nhẻm nhưng sau gáy như mỡ đông ánh lên màu trắng, hơi cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không để ý.

Thiếu niên kia nhè nhẹ rút tay về, nói: -Chúng ta nói chuyện lâu quá, thức ăn lạnh cả rồi, cơm cũng nguội rồi.

Quách Tĩnh nói: -Phải, thức ăn nguội càng dễ ăn.

Thiếu niên kia lắc lắc đầu. Quách Tĩnh nói: -Vậy thì bảo họ hâm nóng lên.

Thiếu niên kia nói: -Không, thức ăn đun nóng ăn cũng không ngon.

Bèn gọi tiểu nhị tới bảo y mang mấy mươi món thức ăn đã nguội xuống, dùng nguyên liệu mới nấu lại đĩa khác cho nóng.

Đám chường quĩ, nhà bếp, tiểu nhị trong quán ai cũng lấy làm lạ, nhưng có lẽ thì tự nhiên nhất nhất theo lệnh. Tập tục của người Mông Cổ thì trước nay mời khách luôn dốc túi ra, hướng chi Quách Tĩnh lần đầu tiên trong đời tiêu tiền, chẳng biết tiêu thế nào, mà cho dù có biết thì đã thấy hợp với thiếu niên kia như thế, trong lòng vô cùng vui vẻ, có tốn gấp mười cũng hoàn toàn không để ý.

Đến lúc mấy mươi món ăn nấu lại bùng lên, thiếu niên chỉ gấp vài đũa đã nói no rồi. Tiểu nhị trong bụng chửi thầm Quách Tĩnh: -Người là đồ ngu, thằng tiểu tử kia bắt người trả tiền oan rồi.

Lát sau tính tiền, tất cả mười chín lượng bảy tiền bốn phân bạc. Quách Tĩnh lấy ra một nén vàng bảo tiểu nhị đem ra ngân phố đổi bạc.

Ra khỏi quán, gió bắc thổi vào mặt, thiếu niên kia như thấy ớn lạnh, co đầu rút cổ nói: -Làm phiền quá, xin chào.

Quách Tĩnh thấy quần áo y mỏng manh, trong lòng bất nhẫn, lập tức cởi chiếc áo lông điếu ra khoác lên vai y, nói: -Huynh đệ, ta và người mới gặp nhau đã như rất thân, xin cứ lấy tấm áo này mà mặc.

Trong người y vẫn còn bốn nén vàng, bèn lấy ra hai nén bỏ vào túi chiếc áo lông điếu.

Thiếu niên cũng không cảm tạ, khoác áo điếu lên vai, ung dung bước đi.

Thiếu niên đi được vài mươi bước, quay đầu thấy Quách Tĩnh kéo cương con hồng mã đứng giữa đường nhìn nhìn theo mình, im lặng xuất thần, biết y không muốn chia tay, bèn giơ tay vẫy vẫy. Quách Tĩnh sải chân bước tới nói: -Hiền đệ còn thiếu gì không?

Thiếu niên kia cười khẽ một tiếng nói: -Còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của huynh trưởng.

Quách Tĩnh cười nói: -Đúng thế, ta cũng quên mất. Ta họ Quách tên Tĩnh, huynh đệ tên gì?

Thiếu niên kia nói: -Ta họ Hoàng tên Dung.

Quách Tĩnh nói: -Người muốn đi đâu? Nếu cũng xuống phương nam thì chúng ta kết bạn đồng hành nên chăng?

Hoàng Dung lắc đầu nói: -Ta không về phương nam rồi đột nhiên nói: -Đại ca, ta đói lắm.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói: -Được, ta cứ mời huynh đệ vào quán rượu là xong.

Lần này Hoàng Dung đưa y tới Trường Khánh tửu lâu lớn nhất ở Trương Gia khẩu, bày biện trần thiết toàn theo lối các đại tửu lâu ở thành Biện Lương kinh đô cũ thời Tống. Hoàng Dung không gọi nhiều món như lúc

nãy nữa, chỉ gọi bốn đĩa thức ăn ngon, một ấm trà Long Tĩnh, hai người lại nói chuyện trên trời dưới đất một lúc.

Hoàng Dung nghe Quách Tĩnh nói có nuôi hai con bạch điều, cảm thấy kính phục, nói: -Ta đang không biết đi đâu, nói thế thì ngày mai ta cũng qua Mông Cổ bắt hai con bạch điều nhỏ về chơi.

Quách Tĩnh nói: -Chuyện đó không dễ đâu.

Hoàng Dung nói: -Thế sao người làm được?

Quách Tĩnh không biết trả lời thế nào chỉ cười cười, nghĩ thầm Mông Cổ giá lạnh, gió bắc như dao, y thân thể gầy nhỏ, chỉ sợ chịu không nổi, bèn hỏi: -Nhà người ở đâu? Sao không về nhà?.

Hoàng Dung mí mắt đỏ lên, nói: -Cha không cần ta nữa.

Quách Tĩnh nói: -Tại sao thế?

Hoàng Dung nói: -Cha nhốt một người rất lâu không thả ra, ta thấy người ấy đáng thương. Ở một mình lại buồn bên mang rượu ngon nhắm tốt cho y ăn, lại trò chuyện với y. Cha tức giận mắng ta, ta bèn nửa đêm lén trốn đi.

Quách Tĩnh nói: -Bây giờ sợ cha người đang nhớ người lắm.

Mẹ người đâu?

Hoàng Dung nói: -Đã chết lâu rồi, ta từ nhỏ đến lớn không có mẹ.

Quách Tĩnh nói: -Người đi chơi chán rồi thì nên về nhà.

Hoàng Dung gạt nước mắt nói: -Cha không cần ta nữa.

Quách Tĩnh nói: -Không phải thế!

Hoàng Dung nói: -Vậy sao ông không đi tìm ta?.

Quách Tĩnh nói: -Có khi ông ta đang tìm, chẳng qua chưa tìm được thôi.

Hoàng Dung đang khóc bật cười nói: -Cũng có thể như thế. Vậy ta chơi chán sẽ về, có điều phải bắt được hai con bạch điều trước đã.

Hai người trò chuyện một lúc về những điều nghe thấy trên đường. Quách Tĩnh nói tới việc tám cô gái áo trắng cải dạng nam trang toan cướp ngựa của y Hoàng Dung hỏi tới cước lực của con tiểu hồng mã, nghe Quách Tĩnh nói xong, thần sắc mừng rỡ phần vui vẻ hớp một hớp trà, cười hì hì nói: -Đại ca, ta xin người một bảo vật, người chịu không?

Quách Tĩnh nói: -Lẽ nào lại không chịu?

Hoàng Dung nói: -Ta rất thích con Hãn huyết bảo mã này.

Quách Tĩnh không hề do dự, nói: -Được, ta cho huynh đệ cũng nên.

Hoàng Dung vốn chỉ thuận miệng nói đùa, nghĩ thầm y đối với con ngựa quý ngàn năm khó gặp này ắt quý như tính mệnh, mình với y chẳng qua chỉ là bè nước gặp nhau, chỉ muốn chờ xem con người thật thà này từ chối thế nào, nào ngờ y ưng thuận rất hào sảng, quả thật vô cùng bất

ngờ, bất giác ngạc nhiên, trong lòng cảm kích, không kìm được chột nham phục xuống bàn sứt sùi khóc lóc.

Lúc ấy Quách Tĩnh lại càng bất ngờ, vội hỏi: -Huynh đệ, sao thế? Người không khỏe à?

Hoàng Dung ngẩng lên, tuy mặt đầy nước mắt nhưng đầy vẻ rạng rỡ, chỉ thấy chỗ hai dòng nước mắt chảy xuống rửa sạch vết nhòe nổi lộ ra hai vệt da trắng muốt như bạch ngọc, cười nói: -Đại ca, chúng ta đi thôi.

Quách Tĩnh trả tiền xuống lầu, dắt con hồng mã tới dặn: -Ta tặng người cho người bạn tốt của ta, người phải ngoan ngoãn nghe lời, không được trái chứng.

Rồi sửa lại hàm thiếc, khẽ vuốt lưng con ngựa, nói: -Huynh đệ, người lên ngựa đi?.

Con hồng mã vốn không chịu cho người khác cưỡi, nhưng lúc ấy tính nết hoang dã ngày trước đã sửa đổi rất nhiều, lại thấy chủ nhân như thế cũng không chống cự.

Hoàng Dung nhảy lên ngựa. Quách Tĩnh buông tay, vỗ nhẹ vào hông ngựa một cái, con tiểu hồng mã nhắc chân phóng đi.

■

Đợi đến khi bóng Hoàng Dung và con tiểu hồng mã đã mất sau một khúc ngoặt Quách Tĩnh mới quay đi thấy trời đã không còn sớm liền vào khách điểm ngụ lại, đang định tắt đèn đi ngủ chợt nghe ngoài cửa có tiếng gõ. Quách Tĩnh trong lòng cả mừng chỉ cho là Hoàng Dung, bèn hỏi: -Là huynh đệ đấy à? Hay quá!

Ngoài cửa một giọng người âm ờ nói: -Là lão tử đây! Có gì hay hả?.

Quách Tĩnh ngạc nhiên mở cửa, dưới ánh đèn chỉ thấy bên ngoài có bóng năm người đứng, vừa nhìn thấy bất giác thở ra một hơi khí lạnh. Té ra bốn người ấy đều đao cầm thương, nắm roi vung phủ, chính là Hoàng Hà tứ quỷ từng ác đấu với y trên đỉnh núi đất hôm trước, ngoài ra còn một người cao gầy mặt xanh khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, khuôn mặt cực dài, trên trán nổi lên ba cái bướu thịt to, đáng vẻ vô cùng khó coi.

Người cao gầy ấy cười nhạt một tiếng, rảo chân bước vào phòng, nghênh ngang ngồi xuống giường, quay đầu nhìn nhìn Quách Tĩnh, dưới ánh nến ba cái bướu thịt trên trán y tạo thành ba bóng râm trên mặt. Đoạn hồn đao Thẩm Thanh Cương trong Hoàng Hà tứ quỷ lạnh lùng nói: -Vị này là sư thúc của bọn ta, là Tam đầu giao Hầu Thông Hải Hầu nhị gia oai danh lừng lẫy, mau dập đầu đi?.

Quách Tĩnh thấy đã rơi vào vòng vây, nếu chỉ Hoàng Hà tứ quỷ thôi đã đối phó không nổi, huống chi lại thêm sư thúc của họ, xem ra người này công phu ắt rất lợi hại, lúc ấy ôm quyền hỏi: -Các vị có việc gì thế?.

Hầu Thông Hải nói: -Các sư phụ người đâu?

Quách Tĩnh nói: -Sáu vị sư phụ của ta không có ở đây.

Hầu Thông Hải nói: -Ha ha, vậy thì cho người sống thêm nửa ngày nữa, nếu bây giờ giết người thì người khác lại nói Tam đầu giao ta hà hiếp bọn tiểu bối. Giữa trưa ngày mai, ta chờ ở rừng Hắc Tùng cách phía tây thành mười dặm, bảo sáu vị sư phụ và người cùng tới luôn thể.

Nói xong đứng lên, cũng không chờ Quách Tĩnh trả lời, đi thẳng ra cửa. Truy mệnh thương Ngô Thanh Liệt đóng cửa lại, chỉ nghe cạch một tiếng, kéo then cài phía ngoài.

Quách Tĩnh tắt đèn ngồi trên giường, chỉ thấy ngoài lớp giấy dán cửa sổ có bóng một người đi đi lại lại rõ ràng địch nhân canh gác ngoài cửa. Qua một lúc chợt nghe trên nóc nhà có tiếng động, có người cầm binh khí gõ mái ngói mấy tiếng, kêu lên: -Tiểu tử đừng nghĩ tới chuyện trốn chạy, cha người canh trên này đây.

Quách Tĩnh biết không còn cách thoát thân, bèn lên giường đi ngủ, nhìn nhìn lên nóc nhà tính toán xem ngày mai làm thế nào thoát thân, nhưng nghĩ mãi cũng không ra được chút gì hay, bèn ngủ đi luôn.

Sáng hôm sau trở dậy, tiểu nhị mang nước rửa mặt và điểm tâm vào.

Tiền Thanh Kiện cầm song phủ đứng phía sau gường gường giám thị.

Quách Tĩnh nghĩ sáu vị sư phụ còn cách đây rất xa, nhất định không thể tới cứu, đã trốn không được, bậc đại trượng phu chỉ đành tử chiến. Tứ sư phụ tuy từng dạy câu Đánh thua thì chạy, nhưng y chưa đánh mà đã tháo chạy thì so với lời Tứ sư phụ dạy lại không hợp. Thật ra chỉ riêng Tiền Thanh Kiện giám thị thì nếu y muốn bỏ chạy cũng không khó, chỉ là đầu óc y chậm chạp, lại thêm hôm ấy Nam Hy Nhân dạy y đại thừa mất một chữ, lẽ ra phải nói Nguy thì chạy thì có quá nửa là y đã chạy bán sống bán chết, loại vũ phu thô莽 như Tiền Thanh Kiện không sao đuổi kịp. Mà Tam đầu giao Hầu Thông Hải chỉ cho rằng Giang Nam lục quái ắt ở gần đó, theo thân phận của họ quyết không lẽ nào có hèn không tới, cũng không hề đề phòng Quách Tĩnh bỏ chạy một mình.

Quách Tĩnh ngồi trên giường luyện công theo cách thức Mã Ngọc truyền cho.

Tiền Thanh Kiện vung vung song phủ chém gió trước mặt y, quát tháo ầm ĩ, lại chê y tọa công không đúng cách. Quách Tĩnh cũng không đếm xỉa gì tới, thấy đã sắp đến trưa bèn đứng dậy nói với Tiền Thanh Kiện: - Đi thôi.

Rồi trả tiền phòng tiền cơm, hai người sóng vai bước ra. Đi về phía tây mười dặm, quả thấy có một khu rừng tùng, cành lá che khuất mặt trời, trong rừng tối tăm nhìn không quá được vài mươi bước. Tiền Thanh Kiện bỏ mặc Quách Tĩnh đó, rào bước vào rừng.

Quách Tĩnh cởi ngọn nhuyễn tiên trong lưng ra, đề khí ngưng thần từng

bước từng bước tiến lên, chỉ sợ địch nhân ám toán, theo đường mòn nhỏ đi vào hơn một dặm vẫn không thấy dấu vết địch nhân, trong rừng vẫn yên ắng, thỉnh thoảng nghe vài tiếng Chim kêu, càng đi càng sợ hãi, chợt nghĩ: -Bây giờ đã không có địch nhân giám thị bên cạnh, cây rừng lại rậm rạp thế này, tại sao mình không núp lại? Mình chỉ là núp lại, không thể coi là chạy trốn.!

Đang muốn vọt vào bụi cây bên trái, chợt nghe trên đầu có người cao giọng tức giận chửi mắng: -Đồ con hoang, thằng khốn nạn, quân khốn kiếp.

Quách Tĩnh nhảy ra ba bước, ngọn nhuyễn tiên rung lên đánh ra giữ thế, ngẩng đầu nhìn lên bất giác vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, chỉ thấy Hoàng Hà tứ quỷ bị treo lơ lửng trên bốn thân cây lớn, người nào tay chân cũng bị trói chặt, đông đưa qua lại trên không, hết sức giãy giụa nhưng không có chỗ nào dùng lực. Bốn người thấy Quách Tĩnh càng ngoác mồm ra chửi lớn.

Quách Tĩnh cười nói: -Các người đi dạo trên đó à? Chắc là vui lắm hả? Hẹn gặp lại, hẹn gặp lại, xin lỗi không bồi tiếp được!

Đi được vài bước lại quay đầu hỏi: -Ai treo các người lên cây thế?

Tiền Thanh Kiện chửi: -Con mẹ nó chứ, đủ thứ quỷ kế, không phải hảo hán?

Thẩm Thanh Cương kêu: -Hảo tiểu tử người có giỏi thì thả bọn ta xuống, đơn đã độc đấu quyết phân thắng phụ, nếu cả bốn người bọn ta cùng xông vào thì không phải là anh hùng.

Quách Tĩnh tuy không thông minh nhưng cũng không ngu xuẩn tới mức ấy, lập tức hô hô cười lớn, nói: -Thì cứ cho các người là anh hùng hảo hán cũng được, cũng không cần phải đánh nhau nữa!

Y sợ Tam đầu giao Hầu Thông Hải tới ngay lập tức không dám chần chừ, chạy ra khỏi rừng trở vào thành, mua một con ngựa tốt rồi lập tức lên đường đi về phía nam, dọc đường suy tính Người ân nhân ngấm ngầm giúp mình không biết là ai?

Hoàng Hà tứ quỷ võ công hoàn toàn không phải tầm thường mà lại treo được họ lên cây. Gã Tam đầu giao Hầu Thông Hải này như hung thần ác sát, sao lúc ấy lại không thấy bóng dáng đâu cả? Các vị sư phụ nói đã hẹn với người ta thì dù nguy hiểm to bằng trời cũng không thể không tới. Lần hẹn này mình đã tới còn y thì không, vậy y không trách mình được.

❏

Trên đường không có gì đáng nói, một hôm y tới Trung đô Bắc Kinh. Đây là kinh thành nước Đại Kim, là nơi danh thắng phồn hoa đứng đầu thiên hạ lúc bấy giờ, cho dù cự kinh Biện Lương hay tân đô Lâm An nhà Tống cũng không bằng.

Quách Tĩnh lớn lên ở vùng sa mạc hoang vu, đời nào thấy qua khí tượng như vậy?

Chỉ thấy lầu hồng gác vẽ, cửa đỏ rèm thêu, xe lăn ngựa phóng huyên náo phi thường. Quầy cao tiệm lớn, đều bày hàng hóa quý báu, trà đình tửu điểm, chỉ thấy khách khứa giàu sang, đúng là màu sắc đầy ngõ, đàn sáo vang trời, ánh vàng chói mắt, gấm lụa bay hương, khiến một thiếu niên trước nay chưa trải đời như y thấy hoa cả mắt. Những vật nhìn thấy, trong mười có đến chín không biết là món gì.

Y không dám vào các tửu quán sơn son thếp vàng rực rỡ mà chỉ chọn một quán cơm nhỏ ăn cơm rồi thả bộ trên phố ngắm nhìn. Đi được nửa ngày, chợt nghe trước mặt có tiếng người huyên náo, tiếng khen ngợi không ngớt vang lên, từ xa nhìn tới thấy có một đám đông xúm xít, không biết là xem cái gì.

Y nẩy lòng hiếu kỳ, chen vào đám đông nhìn ngó, chỉ thấy ở giữa có một bãi đất trống lớn, dưới đất cắm một ngọn cờ nền trắng viền đỏ thêu bốn chữ lớn Tỷ võ chiêu thân màu vàng, dưới cờ có hai người đang cươc qua quyền lại đánh nhau, một người là thiếu nữ áo đỏ, một người là hán tử to lớn. Quách Tĩnh thấy thiếu nữ giơ tay nhắc chân đều có phép tắc, rõ ràng võ công không kém, còn đại hán kia võ nghệ cũng bình thường. Đấu thêm vài chiêu, thiếu nữ áo đỏ cố ý để lộ sơ hở, thượng bàn trống trải, đại hán kia cả mừng, song quyền ra chiêu Song giao xuất động vù vù đánh thẳng vào ngực đối phương. Thiếu nữ kia thân hình hơi nghiêng qua đã lập tức tránh khỏi, tay trái quét ngang, bình một tiếng đánh trúng lưng đại hán. Đại hán kia thu chân không kịp, ngã chúi đầu về phía trước, mặt mũi dính đầy bụi cát, lồm cồm bò dậy, then thùng xấu hổ lủi vào đám đông. Mọi người đứng xem nhao nhao khen ngợi ầm ĩ.

Thiếu nữ kia vuốt vuốt lại mái tóc, lui về đứng dưới ngọn cờ. Quách Tĩnh thấy nàng khoảng mười bảy mười tám tuổi, đứng như cây ngọc, tuy trên mặt có vẻ phong trần nhưng mắt sáng răng trắng, dung mạo xinh đẹp. Lá cờ gấm bay phần phật trong gió, khiến mặt cô gái lúc rõ lúc khuất. Bên trái ngọn cờ cắm một ngọn thương sắt, bên phải có hai ngọn đoản kích.

Chỉ thấy thiếu nữ kia và một hán tử trung niên hạ giọng nói mấy câu. Hán tử kia gật gật đầu, chấp tay vái người xem chung quanh bốn cái rồi lớn tiếng nói: -Tại hạ họ Mục tên Dịch, người Sơn Đông, đi ngang quý địa, một là không cầu danh, hai là không vì lợi chỉ vì tiểu nữ đã đến tuổi cập kê vẫn chưa có người mai mối. Nó từng có một lời thề là không mong chồng giàu sang, chỉ cần là hảo hán võ nghệ siêu quần, vì vậy lớn mật tỷ võ chiêu thân. Phàm những người từ ba mươi tuổi trở xuống, hiện chưa có vợ, có thể thắng được tiểu nữ một quyền nửa cươc thì tại hạ sẽ lập tức gả tiểu nữ cho y. Hai cha con tại hạ đi từ Nam lên Bắc, trải qua bảy lộ, chỉ vì các bậc hào kiệt thành danh đều đã có vợ, mà các bậc thiếu niên anh hùng lại không chịu hạ cố, nên thủy chung vẫn chưa tìm

được lương duyên.

Nói tới đó dừng lại một lúc, ôm quyền nói: -Bắc Kinh là nơi ngọa hổ tàng long. Ất có nhiều cao nhân hiệp sĩ, tại hạ hành sự hoang đường, xin các vị rộng lòng bỏ qua.

Quách Tĩnh thấy Mục Dịch lưng to vai rộng, thân thể rất cao lớn nhưng vai hơi gù, tóc mai điểm bạc, mặt đầy nếp nhăn, thần sắc rất sầm uất, mặc một bộ quần áo vải thô vá chằng chịt, còn cô gái lại ăn mặc rất đẹp dễ.

Mục Dịch nói xong, chờ thêm một lúc, chỉ nghe đám người xôn xao bàn tán cười nói, lại bình phẩm cô gái từ đầu tới chân nhưng không ai dám bước ra động thủ, ngẩng đầu nhìn trời chỉ thấy mây xám hạ xuống, gió bắc nổi lên, bèn nói một mình: -Xem ra chỉ lát nữa là có tuyết lớn. Hôm ấy sắc trời cũng thế này ...

Rồi quay người rút ngọn cờ lên, đang định cuốn lá cờ có bốn chữ Tỷ vũ chiêu thân lại, chợt hai phía đông tây trong đám đông đồng thời có tiếng kêu lớn: -Khoan đã rồi có hai người nhất tề nhảy ra.

Mọi người đứng xem chung quanh nhìn thấy bất giác cười phá lên. Nguyên người phía đông là một ông già to béo, râu quai nón đầy mặt, quá nửa đã hoa râu, tuổi tác ít nhất cũng phải trên năm mươi. Người phía tây thật càng buồn cười chính là một hòa thượng đầu trọc. Người béo mập nói với mọi người: -Cười cái gì? Tỷ vũ chiêu thân, ta còn chưa có vợ, chẳng lẽ không được tỷ vũ à?

Hòa thượng kia mặt mày rạng rỡ nói: -Lão công công, cho dù người thắng thì một khuê nữ dung mạo như hoa thế kia mà bắt nàng vừa lấy chồng đã phải làm quả phụ sao?

Người béo mập tức giận nói: -Vậy người tới đây làm gì?

Hòa thượng nói: -Được một người vợ xinh đẹp như thế thì hòa thượng ta sẽ lập tức hoàn tục.

Mọi người chung quanh lại cười ầm.

Cô gái kia trên mặt lộ vẻ tức giận, mày liễu dựng ngược, cời chiếc áo khoác vừa khoác vào, định bước lên động thủ. Mục Dịch kéo tay con gái một cái, bảo nàng tạm ẩn nhẫn đừng nóng nảy. Rồi tiện tay lại cầm ngọn cờ xuống đất.

Bên kia hòa thượng và người béo mập tranh nhau muốn tỷ vũ trước với cô gái, mỗi bên một câu, đã cãi ầm lên tới mức không sao can được, bọn vô lại đứng cạnh cười nói: -Thì hai ông anh cứ đánh nhau một trận trước xem ai thắng đã nào.

Hòa thượng nói: -Được! lão công công, chúng ta đùa đùa một lúc.

Nói xong vù một tiếng vung quyền đánh ra. Người béo mập nghiêng đầu tránh qua, đánh lại một quyền.

Quách Tĩnh thấy hòa thượng sử dụng là Thiếu Lâm La Hán quyền, người béo mập sử dụng Ngũ hành quyền, đều là công phu ngoại môn. Hòa thượng nhô lên hụp xuống, thân thủ mau lẹ. Người béo mập thì quyền cước trầm hùng, đừng khinh y lớn tuổi, chứ chiêu nào cũng oai mãnh. Đấu tới lúc hăng, hòa thượng nghiêng người sấn vào, bình bình bình liên tiếp đánh trúng hông người béo mập ba quyền, người béo mập hụp liên tiếp ba tiếng, nhịn đau không tránh, tay phải vung cao như một quả chùy lớn giáng thẳng xuống, đánh trúng đầu trọc của hòa thượng. Hòa thượng đỡ không được, ngã ngối xuống đất, thoáng ngẩn người rồi đột nhiên rút giới đao trong tảng bào ra, chém vào bắp chân người béo mập.

Mọi người đứng xem chung quanh bật tiếng la lớn. Người béo mập nhảy qua một bên, vươn tay rút ở lưng ra một ngọn thiết tiên, nguyên cả hai đều đã ngâm giắt binh khí trong người. Trong chớp mắt đao tới roi qua, roi tới đao qua, đánh nhau đến lúc hăng máu. Mọi người đứng xem miệng khen hay nhưng chân không ngừng lùi về phía sau, chỉ sợ binh khí không có mắt, lỡ làm mình bị thương.

Mục Dịch bước tới cạnh hai người, cao giọng nói: -Xin hai vị dừng tay.

Đây là nơi kinh sư, không thể vung đao động thương.

Hai người kia đánh tới lúc hăng máu, đời nào đếm xỉa tới y? Mục Dịch chợt nghiêng người sấn hào phóng chân đá ngọn giới đao trên tay hòa thượng tung ra rồi tiện tay chụp luôn đầu ngọn thiết tiên đẩy một cái kéo một cái, người béo mập giữ không được đành phải buông tay Mục Dịch ném mạnh ngọn thiết tiên xuống đất Hòa thượng và người béo mập không dám nói gì nhiều, đều nhặt võ khí của mình rồi lùi vào đám đông bỏ đi.

Mọi người đứng xem chung quanh cười ầm lên, chợt nghe tiếng nhạc ngựa leng keng, mấy mươi tên đầy tớ khỏe mạnh hộ tống một thiếu niên công tử phi ngựa tới. Vị công tử ấy thấy ngọn cờ Tỷ võ chiêu thân, đưa mắt nhìn qua cô gái cười khẽ một tiếng, xuống ngựa bước vào đám đông, nhìn cô gái nói: -Tỷ võ chiêu thân có lẽ là vị cô nương này phải không?

Cô gái đỏ mặt quay đầu đi không đáp.

Mục Dịch bước lên ôm quyền nói: -Tại hạ họ Mục, công tử gia có gì dạy bảo?

Công tử kia nói: -Quy củ tỷ võ chiêu thân là thế nào?

Mục Dịch nói qua một lượt. Công tử kia nói: -Vậy thì ta cũng thử xem.

Quách Tĩnh thấy công tử này diện mạo tuấn tú khoảng mười tám mười chín tuổi, mặc áo cẩm bào, phục sức vô cùng hoa lệ, nghĩ thầm Vị công tử này với cô nương kia quả thật là một đôi, may mà mới rồi hòa thượng và lão già béo mập kia võ công kém cỏi, nếu không thì.., nếu không thì

...

Mục Dịch ôm quyền cười lấy lòng, nói: -Công tử gia nói đùa rồi.

Công tử kia nói: -Sao người biết?

Mục Dịch nói: -Cha con tiểu nhân là người giang hồ thảo mãng, làm sao dám sánh với công tử? Mà nói lại thì đây không phải là trò đánh cuộc tầm thường, mà có quan hệ tới việc chung thân đại sự của tiểu nữ, xin công tử gia tha lỗi cho.

Công tử kia nhìn cô gái áo đỏ một cái, nói: -Các người tỷ võ thiêu thân đã bao lâu rồi?

Mục Dịch đáp: -Trải qua bảy lộ, đã hơn nửa năm rồi.

Công tử kia ngạc nhiên nói: -Chẳng lẽ vẫn không có ai đánh thắng được cô ta sao? Chuyện này thì ta không tin.

Mục Dịch cười khẽ một tiếng, nói: -Nghĩ lại chắc những người võ nghệ cao cường nếu không phải đã có vợ thì lại không thêm động thủ với tiểu nữ.

Công tử kia kêu lên: -Lại đây, lại đây, lại đây! Ta thử xem sao.

Rồi từ từ bước vào bãi đất.

Mục Dịch thấy y nhân phẩm tú nhã, phong thái thanh sảng, nghĩ thầm Nếu người này là thiếu niên con nhà bình thường thì cũng xứng đôi với con gái mình.

Nhưng y là công tử nhà giàu, đây lại là kinh sư Đại Kim, cha anh của y nếu không phải là quan lớn trong triều thì cũng là kẻ có tiền có thế. Con gái mình nếu thắng y thì khó tránh được hậu hoạn, còn nếu thua y thì chẳng lẽ mình lại có thể kết thông gia với hạng người này sao?

Bèn nói: -Cha con tiểu nhân là kẻ quê mùa nơi sơn dã, không dám giao đấu với công tử gia. Chúng ta tử biệt ở đây thôi.

Công tử kia cười nói: -Đây chỉ là trau dồi võ nghệ, điểm tới là dừng, người cứ yên tâm, ta quyết không làm cô nương của người đau là được rồi.

Rồi quay nhìn cô gái cười nói: -Cô nương, chỉ chạm nhẹ vào ta một quyền cũng kể như người thắng, có được không?

Cô gái nói: -Tỷ võ ra chiêu, thắng bại tự có công bằng.

Trong đám đông lập tức có người kêu lên: -Động thủ mau đi. Đánh sớm thì kết thân sớm, có con bé sớm!

Mọi người đều cười ầm ĩ. Cô gái cau mày xấu hổ không nói gì, cởi áo khoác ra, nhìn công tử khẽ chúc một câu vạn phúc. Công tử đáp lễ, cười nói: -Cô nương, xin mời.

Mục Dịch tự nhủ: -Vị công tử gia này được nuông chiều quen thói, chẳng lẽ lại biết võ công thật sao? Phải đánh đuổi y đi thật mau. Rồi chúng ta

sẽ ra thành, khỏi sinh chuyện rắc rối.

Bèn nói: -Vậy xin công tử cởi bỏ áo dài ra.

Công tử kia cười khế nói: -Không cần đâu.

Mọi người đứng xem chung quanh đã thấy võ nghệ của cô gái kia, nghĩ thầm người khoác lác như thế lát nữa sẽ phải nếm mùi đau khổ, cũng có người nói: - Cha con họ Mục là người đi lại trên giang hồ, làm sao dám đắc tội với vương tôn công tử? Nhất định phải nhường nhịn y, không để y mất thể diện.

Lại có người thì thảo: -Người tưởng họ tử võ chiêu thân thật à? Họ là nhờ có con gái xinh đẹp, lại biết võ nghệ, hai cha con lấy đó để lừa lấy tiền bạc thôi, vị công tử gia này sắp tới nhất định sẽ tốn tiền rồi.

Cô gái kia nói: -Công tử, xin mời.

Công tử kia phát nhẹ tay áo, thân hình xoay qua bên trái. Ống tay áo bên phải đột nhiên từ phía sau phát vào mặt cô gái. Cô gái thấy y xuất thủ bất phàm, thoáng hoảng sợ, cúi người luồn lên phía trước, đã lướt qua dưới tay áo y. Nào ngờ công tử kia chiêu số rất mau lẹ, nàng vừa tránh thoát qua dưới tay áo. Ống tay áo bên trái y đã phát ra một luồng kinh phong đánh vào giữa mặt, đòn này khiến nàng trước mặt trên đầu đều có tay áo, hai tay áo giáp kích rất khó tránh khỏi. Cô gái điểm chân phải một cái, thân hình như tên rời cung vọt lại phía sau biến chiêu cứu nguy, thân thủ rất mau lẹ Công tử kêu lên một tiếng: -Giỏi!

Bước thẳng vào ra chiêu, không chờ hai chân nàng chạm đất đã tiếp tục vung tay áo phát tới. Cô gái đang trên không nghiêng người một cái, cước trái phóng ra đá thẳng vào sống mũi đối phương, đó là lối lấy công làm thủ, công tử kia chỉ còn các tránh qua bên phải, hai người đồng thời rơi xuống đất. Công tử kia đánh ra ba chiêu mau lẹ phi thường, mà cô gái kia ra ba chiêu tránh né cũng mười phần linh hoạt, người nào cũng ngấm ngầm khâm phục đối phương, đưa mắt nhìn nhau một cái. Cô gái chột đồ mặt, vung tay ra chiêu. Hai người đấu tới lúc mau lẹ, chỉ thấy công tử đi khắp bãi đất, cầm bào trên người rục rờ óng ánh, cô gái tiến lui né tránh, áo quần màu đỏ phơ phất như một đám mây hồng.

Quách Tĩnh đứng cạnh càng nhìn càng ngạc nhiên, nghĩ thầm hai người này tuổi tác cũng xấp xỉ như mình mà đều cùng luyện được một thân võ nghệ như thế quả thật rất khó, lại nghĩ hai người bọn họ tuổi tác tương mạo đều xứng đôi với nhau, nếu có thể kết làm vợ chồng thì câu chuyện tử võ chiêu thân này sẽ trở nên rất thú vị.

Y há hốc miệng, đang cao hứng khen ngợi, chợt thấy tay áo dài của công tử bị cô gái chụp trúng, soạt một tiếng giật đứt một nửa. Cô gái nhảy lui ra một bên, ném mảnh tay áo lên không.

Mục Dịch kêu lên: -Công tử gia, chúng tôi đắc tội rồi.

Rồi quay nhìn cô gái nói: -Đi về thôi!

Công tử kia sa sầm mặt, quát: -Còn chưa phân thắng bại mà!

Hai tay nắm lấy vạt áo phanh ra một cái cúc áo bằng ngọc trên áo bắn tung tóe. Một tên đầy tớ bước vào cõng giúp trường bào cho y, một tên khác bước lên nhặt cúc áo. Chỉ thấy công tử kia bên trong mặc một tấm áo đoạn màu hồ lục, ngang lưng giắt một chiếc khăn lau mồ hôi màu thông lục, quả đúng là mặt đẹp như ngọc, môi đỏ như son.

Y chưởng trái vung ra phía trước chém gió một nhát, lần này thì bộc lộ công phu thật sự, một luồng kinh phong mãnh liệt quét tà áo của cô gái bay lên. Lần này thì Quách Tĩnh. Mục Dịch và cô gái nọ đều hoảng sợ, nghĩ thầm: -Thật không ngờ một người tướng mạo tuấn tú thế này mà công phu lại ghê gớm như vậy!

Lúc ấy công tử kia đã không nhường nhịn nữa, chưởng phong vù vù, đánh tới lúc hăng, cô gái không làm sao sấn vào cách y ba thước.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Vị công tử này công phu cao cường, cô nương kia không phải là địch thủ, việc hôn nhân này ắt xong, mừng thầm cho đôi bên.

Lại nghĩ sáu vị sư phụ thường nói cao thủ võ học ở Trung nguyên rất nhiều, quả thật không sai. Vị công tử gia này chưởng pháp kỳ diệu biến hóa linh xảo, nếu động thủ với mình thì có quá nửa là mình không chống nổi y.

Quách Tĩnh ngồi trên giường luyện công theo cách thức Mã Ngọc truyền cho.

Tiền Thanh Kiện vung vung song phủ chém gió trước mặt y. quát tháo ầm ĩ. lại chê y tọa công không đúng cách. Quách Tĩnh cũng không đếm xỉa gì tới. thấy đã sắp đến trưa bèn đứng dậy nói với Tiền Thanh Kiện Đi thôi. Rồi trả tiền phòng tiền cơm. hai người sóng vai bước ra. Đi về phía tây mười dặm. quả thấy có một khu rừng tùng. cành lá che khuất mặt trời. trong rừng tối tăm nhìn không quá được vài mươi bước. Tiền Thanh Kiện bỏ mặc Quách Tĩnh đó. rảo bước vào rừng.

Quách Tĩnh cõng ngọn đuốc tiên trong lưng ra. đề khí ngưng thần từng bước từng bước tiến lên. chỉ sợ địch nhân ám toán. theo đường mòn nhỏ đi vào hơn một dặm vẫn không thấy dấu vết địch nhân. trong rừng vẫn yên ắng. thỉnh thoảng nghe vài tiếng Chim kêu. càng đi càng sợ hãi. chợt nghĩ Bây giờ đã không có địch nhân giám thị bên cạnh. cây rừng lại rậm rạp thế này. tại sao mình không núp lại? Mình chỉ là núp lại. không thể coi là chạy trốn.!. Đang muốn vọt vào bụi cây bên trái.

chợt nghe trên đầu có người cao giọng tức giận chửi mắng Đồ con hoang. thằng khốn nạn. quân khốn kiếp.

Quách Tĩnh nhảy ra ba bước. ngọn đuốc tiên rung lên đánh ra giữ thế. ngẩng đầu nhìn lên bất giác vừa ngạc nhiên vừa buồn cười. chỉ thấy Hoàng Hà tứ quý bị treo lơ lửng trên bốn thân cây lớn. người nào tay

chân cũng bị trói chặt. đong đưa qua lại trên không. hết sức giãy giụa nhưng không có chỗ nào dùng lực. Bốn người thấy Quách Tĩnh càng ngoác mồm ra cười lớn.

Quách Tĩnh cười nói “Các người đi dạo trên đó à? Chắc là vui lắm hả? Hẹn gặp lại. hẹn gặp lại. xin lỗi không bồi tiếp được!”

Đi được vài bước lại quay đầu hỏi “Ai treo các người lên cây thế?”

Tiền Thanh Kiện cười “Con mẹ nó chứ! đủ thứ quỷ kế, không phải hảo hán?”

Thẩm Thanh Cương kêu “Hảo tiểu tử người có giỏi thì thả bọn ta xuống. đờn đã độc đấu quyết phân thắng phụ. nếu cả bốn người bọn ta cùng xông vào thì không phải là anh hùng.”

Quách Tĩnh tuy không thông minh nhưng cũng không ngu xuẩn tới mức ấy, lập tức hô hô cười lớn nói “Thì cứ cho các người là anh hùng hảo hán cũng được. cũng không cần phải đánh nhau nữa!”

Y sợ Tam đầu giao Hầu Thông Hải tới ngay lập tức không dám chần chừ. chạy ra khỏi rừng trở vào thành. mua một con ngựa tốt rồi lập tức lên đường đi về phía nam. dọc đường suy tính Người ân nhân ngấm ngầm giúp mình không biết là ai?

Hoàng Hà tứ quỷ võ công hoàn toàn không phải tầm thường mà lại treo được họ lên cây. Gã Tam đầu giao Hầu Thông Hải này như hung thần ác sát. sao lúc ấy lại không thấy bóng dáng đâu cả? Các vị sư phụ nói đã hẹn với người ta thì dù nguy hiểm to bằng trời cũng không thể không tới. Lần hẹn này mình đã tới còn y thì không. vậy y không trách mình được.

❏

Trên đường không có gì đáng nói. một hôm y tới Trung đô Bắc Kinh. Đây là kinh thành nước Đại Kim. là nơi danh thắng phồn hoa đứng đầu thiên hạ lúc bấy giờ. cho dù cựu kinh Biện Lương hay tân đô Lâm An nhà Tống cũng không bằng.

Quách Tĩnh lớn lên ở vùng sa mạc hoang vu. đời nào thấy quạ khí tượng như vậy?

Chỉ thấy lầu hồng gác vẽ. cửa đỏ rèm thêu. xe lăn ngựa phóng huyên náo phi thường. Quầy cao tiệm lớn. đều bày hàng hóa quý báu. trà đình tửu điểm. chỉ thấy khách khứa giàu sang. đúng là màu sắc đầy ngõ. đàn sáo vang trời. ánh vàng chói mắt. gấm lụa bay hương. khiến một thiếu niên trước nay chưa trải đời như y thấy hoa cả mắt. Những vật nhìn thấy. trong mười có đến chín không biết là món gì. Y không dám vào các tửu quán sơn son thếp vàng rực rỡ mà chỉ chọn một quán cơm nhỏ ăn cơm rồi thả bộ trên phố ngấm nhìn. Đi được nửa ngày. chợt nghe trước mặt có tiếng người huyên náo. tiếng khen ngợi không ngớt vang lên. từ xa nhìn tới thấy có một đám đông xúm xít. không biết là xem cái gì.

Y nẩy lòng hiếu kỳ. chen vào đám đông nhìn ngó. chỉ thấy ở giữa có một bãi đất trống lớn. dưới đất cắm một ngọn cờ nền trắng viền đỏ thêu bốn chữ lớn Tỷ võ chiêu thân màu vàng. dưới cờ có hai người đang cước qua quyền lại đánh nhau.

một người là thiếu nữ áo đỏ. một người là hán tử to lớn. Quách Tĩnh thấy thiếu nữ giơ tay nhắc chân đều có phép tắc. rõ ràng võ công không kém. còn đại hán kia võ nghệ cũng bình thường. Đấu thêm vài chiêu. thiếu nữ áo đỏ cố ý để lộ sơ hở. thượng bàn trống trải. đại hán kia cả mừng. song quyền ra chiêu Song giao xuất động vù vù đánh thẳng vào ngực đối phương. Thiếu nữ kia thân hình hơi nghiêng qua đã lập tức tránh khỏi. tay trái quét ngang. bình một tiếng đánh trúng lưng đại hán. Đại hán kia thu chân không kịp. ngã chúi đầu về phía trước. mặt mũi dính đầy bụi cát. lồm cồm bò dậy. then thùng xấu hổ lủi vào đám đông. Mọi người đứng xem nhao nhao khen ngợi ầm ỹ.

Thiếu nữ kia vuốt vuốt lại mái tóc. lui về đứng dưới ngọn cờ. Quách Tĩnh thấy nàng khoảng mười bảy mười tám tuổi. đứng như cây ngọc. tuy trên mặt có vẻ phong trần nhưng mắt sáng rạng trắng. dung mạo xinh đẹp. Lá cờ gấm bay phấp phật trong gió. khiến mặt cô gái lúc rõ lúc khuất. Bên trái ngọn cờ cắm một ngọn thương sắt, bên phải có hai ngọn đoản kích.

Chỉ thấy thiếu nữ kia và một hán tử trung niên hạ giọng nói mấy câu. Hán tử kia gật gật đầu. chấp tay vái người xem chung quanh bốn cái rồi lớn tiếng nói: -Tại hạ họ Mục tên Dịch. người Sơn Đông. đi ngang quý địa. một là không cầu danh. Hai là không vì lợi chỉ vì tiểu nữ đã đến tuổi cập kê vẫn chưa có người mai mối. Nó từng có một lời thề là không mong chồng giàu sang. chỉ cần là hảo hán võ nghệ siêu quần. vì vậy lớn mật tỷ võ chiêu thân. Phàm những người từ ba mươi tuổi trở xuống.

hiện chưa có vợ. có thể thắng được tiểu nữ một quyền nửa cước thì tại hạ sẽ lập tức gả tiểu nữ cho y. Hai cha con tại hạ đi từ Nam lên Bắc. trải qua bảy lộ. chỉ vì các bậc hào kiệt thành danh đều đã có vợ. mà các bậc thiếu niên anh hùng lại không chịu hạ cố. nên thủy chung vẫn chưa tìm được lương duyên. Nói tới đó dừng lại một lúc. ôm quyền nói Bắc Kinh là nơi ngọa hổ tàng long. ắt có nhiều cao nhân hiệp sĩ. tại hạ hành sự hoang đường. xin các vị rộng lòng bỏ qua.

Quách Tĩnh thấy Mục Dịch lưng to vai rộng. thân thể rất cao lớn nhưng vai hơi gù. tóc mai điểm bạc. mặt đầy nếp nhăn. thần sắc rất sầu khổ. mặc một bộ quần áo vải thô vá chằng chịt. còn cô gái lại ăn mặc rất đẹp đẽ.

Mục Dịch nói xong. chờ thêm một lúc. chỉ nghe đám người xôn xao bàn tán cười nói. lại bình phẩm cô gái từ đầu tới chân nhưng không ai dám bước ra động thủ. ngẩng đầu nhìn trời chỉ thấy mây xám hạ xuống. gió bắc nổi lên. bèn nói một mình Xem ra chỉ lát nữa là có tuyết lớn.?, hôm

ấy sắc trời cũng thế này ... Rồi quay người rút ngọn cò lên. đang định cuốn lá cò có bốn chữ Tỷ vũ chiêu thân lại.

chợt hai phía đông tây trong đám đông đồng thời có tiếng kêu lớn Khoan đã rồi có hai người nhất tề nhảy ra.

Mọi người đứng xem chung quanh nhìn thấy bất giác cười phá lên.

Nguyên người phía đông là một ông già to béo. râu quai nón đầy mặt. quá nửa đã hoa râu.

tuổi tác ít nhất cũng phải trên năm mươi. Người phía tây thật càng buồn cười chính là một hòa thượng đầu trọc. Người béo mập nói với mọi người Cười cái gì? Y tỷ vũ chiêu thân. ta còn chưa có vợ. chẳng lẽ không được tỷ vũ à?. Hòa thượng kia mặt mày rạng rỡ nói Lão công công. cho dù người thắng thì một khuê nữ dung mạo như hoa thế kia mà bắt nàng vừa lấy chồng đã phải làm quả phụ sao?. Người béo mập tức giận nói bậy người tới đây làm gì?. Hòa thượng nói Được một người vợ xinh đẹp như thế thì hòa thượng ta sẽ lập tức hoàn tục. Mọi người chung quanh lại cười ầm.

Cô gái kia trên mặt lộ vẻ tức giận. mày liễu dựng ngược. cởi chiếc áo khoác vừa khoác vào. định bước lên động thủ. Mục Dịch kéo tay con gái một cái. bảo nàng tạm ẩn nhẫn đừng nóng nảy. rồi tiện tay lại cầm ngọn cò xuống đất.

Bên kia hòa thượng và người béo mập tranh nhau muốn tỷ vũ trước với cô gái, mỗi bên một câu. đã cãi ầm lên tới mức không sao can được. bọn vô lại đứng cạnh cười nói Thì hai ông anh cứ đánh nhau một trận trước xem ai thắng đã nào. Hòa thượng nói Được lão công công. chúng ta đùa đùa một lúc. Nói xong vù một tiếng vung quyền đánh ra. Người béo mập nghiêng đầu tránh qua. đánh lại một quyền.

Quách Tĩnh thấy hòa thượng sử dụng là Thiếu Lâm La Hán quyền. người béo mập sử dụng Ngũ hành quyền. đều là công phu ngoại môn. Hòa thượng nhô lên hụp xuống. thân thủ mau lẹ. Người béo mập thì quyền cước trầm hùng. đứng khinh y lớn tuổi. chứ chiêu nào cũng oai mãnh. Đấu tới lúc hăng. hòa thượng nghiêng người sấn vào. bình bình bình liên tiếp đánh trúng hông người béo mập ba quyền. người béo mập hự liên tiếp ba tiếng. nhịn đau không tránh. tay phải vung cao như một quả chùy lớn giáng thẳng xuống. đánh trúng đầu trọc của hòa thượng. Hòa thượng đỡ không được. ngã ngời xuống đất. thoáng ngẩn người rồi đột nhiên rút giới đao trong tảng bào ra. chém vào bắp chân người béo mập.

Mọi người đứng xem chung quanh bật tiếng la lớn. Người béo mập nhảy qua một bên. vươn tay rút ở lưng ra một ngọn thiết tiên. nguyên cả hai đều đã ngậm giắt binh khí trong người. Trong chớp mắt đao tới roi qua. roi tới đao qua. đánh nhau đến lúc hăng máu. Mọi người đứng xem miệng khen hay nhưng chân không ngừng lùi về phía sau. chỉ sợ binh

khí không có mắt. lỡ làm mình bị thương.

Mục Dịch bước tới cạnh hai người. cao giọng nói Xin hai vị dừng tay. Đây là nơi kinh sư. không thể vùng đao động thương Hai người kia đánh tới lúc hăng máu. đời nào đếm xỉa tới y? Mục Dịch chột nghiêng người sấn hào phóng chân đá ngọn giới đao trên tay hòa thượng tung ra rồi tiện tay chụp luôn đầu ngọn thiết tiện đẩy một cái kéo một cái. người béo mập giữ không được đành phải buông tay Mục Dịch ném mạnh ngọn thiết tiên xuống đất Hòa thượng và người béo mập không dám nói gì nhiều. đều nhặt võ khí của mình rồi lủi vào đám đông bỏ đi.

Mọi người đứng xem chung quanh cười ầm lên. chột nghe tiếng nhạc ngựa leng keng. mấy mươi tên đầy tớ khỏe mạnh hộ tống một thiếu niên công tử phi ngựa tới. Vị công tử ấy thấy ngọn cờ Tỷ vũ chiêu thân. đưa mắt nhìn qua cô gái cười khế một tiếng. xuống ngựa bước vào đám đông. nhìn cô gái nói Tỷ vũ chiêu thân có lẽ là vị cô nương này phải không?. Cô gái đỏ mặt quay đầu đi không đáp. Mục Dịch bước lên ôm quyền nói: -Tại hạ họ Mục. công tử gia có gì dạy bảo?. Công tử kia nói Quy củ tỷ vũ chiêu thân là thế nào?

Mục Dịch nói qua một lượt. Công tử kia nói Vậy thì ta cũng thử xem. Quách Tĩnh thấy công tử này diện mạo tuấn tú khoảng mười tám mười chín tuổi. mặc áo cẩm bào. phục sức vô cùng hoa lệ. nghĩ thầm Vị công tử này với cô nương kia quả thật là một đôi. may mà mới rồi hòa thượng và lão già béo mập kia võ công kém cỏi. nếu không thì ... nếu không thì ...

Mục Dịch ôm quyền cười lấy lòng. nói Công tử gia nói đùa rồi. Công tử kia nói Sao người biết?. Mục Dịch nói Cha con tiểu nhân là người giang hồ thảo莽. làm sao dám sánh với công tử? Mà nói lại thì đây không phải là trò đánh cuộc tầm thường. mà có quan hệ tới việc chung thân đại sự của tiểu nữ. xin công tử gia tha lỗi cho. Công tử kia nhìn cô gái áo đỏ một cái. nói Các người tỷ vũ thiêu thân đã bao lâu rồi?. Mục Dịch đáp Trải qua bảy lộ. đã hơn nửa năm rồi. Công tử kia ngạc nhiên nói Chẳng lẽ vẫn không có ai đánh thắng được cô ta sao?

Chuyện này thì ta không tin. Mục Dịch cười khế một tiếng. nói Nghĩ lại chắc những người võ nghệ cao cường nếu không phải đã có vợ thì lại không thềm động thủ với tiểu nữ.

Công tử kia kêu lên Lại đây. lại đây. lại đây! Ta thử xem sao. rồi từ từ bước vào bãi đất.

Mục Dịch thấy y nhân phẩm tú nhả. phong thái thanh sảng. nghĩ thầm “Nếu người này là thiếu niên con nhà bình thường thì cũng xứng đôi với con gái mình”.

Nhưng y là công tử nhà giàu. đây lại là kinh sư Đại Kim. cha anh của y nếu không phải là quan lớn trong triều thì cũng là kẻ có tiền có thế. Con gái mình nếu thắng y thì khó tránh được hậu họa. còn nếu thua y thì

chẳng lẽ mình lại có thể kết thông gia với hạng người này sao?. bèn nói Cha con tiểu nhân là kẻ quê mùa nơi sơn dã. không dám giao đầu với công tử gia. Chúng ta tử biệt ở đây thôi.

Công tử kia cười nói Đây chỉ là trau dồi võ nghệ. điểm tới là dừng. người cứ yên tâm. ta quyết không làm cô nương của người đâu là được rồi. rồi quay nhìn cô gái cười nói Cô nương. chỉ chạm nhẹ vào ta một quyền cũng kể như người thắng.

có được không?. Cô gái nói Tỷ võ ra chiêu. thắng bại tự có công bằng. Trong đám đông lập tức có người kêu lên Động thủ mau đi. Đánh sớm thì kết thân sớm.

có con bé sớm!. mọi người đều cười ầm ĩ. Cô gái cau mày xấu hổ không nói gì.

cởi áo khoác ra. nhìn công tử khẽ chúc một câu vạn phúc. Công tử đáp lễ. cười nói Cô nương. xin mời. Mục Dịch tự nhủ Vị công tử gia này được nuông chiều quen thói. chẳng lẽ lại biết võ công thật sao? Phải đánh đuổi y đi thật mau. rồi chúng ta sẽ ra thành. khởi sinh chuyện rắc rối bèn nói Vậy xin công tử cởi bỏ áo dài ra.

Công tử kia cười khẽ nói Không cần đâu.

Mọi người đứng xem chung quanh đã thấy võ nghệ của cô gái kia. nghĩ thầm người khoác lác như thế lát nữa sẽ phải nếm mùi đau khổ. cũng có người nói Cha con họ Mục là người đi lại trên giang hồ. làm sao dám đắc tội với vương tôn công tử? Nhất định phải nhường nhịn y. không để y mất thể diện. Lại có người thì thảo Người tưởng họ tỷ võ chiêu thân thật à? Họ là nhờ có con gái xinh đẹp. lại biết võ nghệ. hai cha con lấy đó để lừa lấy tiền bạc thôi. vị công tử gia này sắp tới nhất định sẽ tổn tiền rồi.

Cô gái kia nói Công tử. xin mời. Công tử kia phát nhẹ tay áo. thân hình xoay qua bên trái. ống tay áo bên phải đột nhiên từ phía sau phát vào mặt cô gái. Cô gái thấy y xuất thủ bất phàm. thoáng hoảng sợ. cúi người luồn lên phía trước. đã lướt qua dưới tay áo y. Nào ngờ công tử kia chiêu số rất mau lẹ. nàng vừa tránh thoát qua dưới tay áo. ống tay áo bên trái y đã phát ra một luồng kinh phong đánh vào giữa mặt. đòn này khiến nàng trước mặt trên đầu đều có tay áo. hai tay áo giáp kích rất khó tránh khỏi. Cô gái điểm chân phải một cái. thân hình như tên rời cung vọt lại phía sau biến chiêu cứu nguy. thân thủ rất mau lẹ Công tử kêu lên một tiếng Giỏi!. bước thẳng vào ra chiêu. không chờ hai chân nàng chạm đất đã tiếp tục vung tay áo phát tới. Cô gái đang trên không nghiêng người một cái. cước trái phóng ra đá thẳng vào sống mũi đối phương. đó là lối lấy công làm thủ. công tử kia chỉ còn các tránh qua bên phải. hai người đồng thời rơi xuống đất. Công tử kia đánh ra ba chiêu mau lẹ phi thường. mà cô gái kia ra ba chiêu tránh né cũng mười phần linh hoạt. người nào cũng ngấm ngấm khâm phục đối phương. đưa mắt nhìn nhau một cái. Cô gái chột đồ mặt. vung tay ra chiêu. Hai người

đấu tới lúc mau lẹ. chỉ thấy công tử đi khắp bãi đất. cầm bảo trên người rực rỡ óng ánh. cô gái tiến lui né tránh. áo quần màu đỏ phơ phất như một đám mây hồng.

Quách Tĩnh đứng cạnh càng nhìn càng ngạc nhiên. nghĩ thầm hai người này tuổi tác cũng xấp xỉ như mình mà đều cùng luyện được một thân võ nghệ như thế quả thật rất khó. lại nghĩ hai người bọn họ tuổi tác tương mạo đều xứng đôi với nhau. nếu có thể kết làm vợ chồng thì câu chuyện tỷ võ chiêu thân này sẽ trở nên rất thú vị.

Y há hốc miệng. đang cao hứng khen ngợi. chợt thấy tay áo dài của công tử bị cô gái chụp trúng. soạt một tiếng giật đứt một nửa. Cô gái nhảy lui ra một bên. Ném mảnh tay áo lên không.

Mục Dịch kêu lên Công tử gia. chúng tôi đắc tội rồi. rồi quay nhìn cô gái nói Đi về thôi!.

Công tử kia sa sầm mặt. quát Còn chưa phân thắng bại mà!. Hai tay nắm lấy vạt áo phanh ra một cái cú áo bằng ngọc trên áo bắn tung tóe. Một tên đầy tớ bước vào cõng giúp trường bào cho y. một tên khác bước lên nhặt cú áo. Chỉ thấy công tử kia bên trong mặc một tấm áo đoạn màu hồ lục. ngang lưng giắt một chiếc khăn lau mồ hôi màu thông lục. quả đúng là mặt đẹp như ngọc. môi đỏ như son.

Y chưởng trái vung ra phía trước chém gió một nhát. lần này thì bộc lộ công phu thật sự. một luồng kinh phong mãnh liệt quét tà áo của cô gái bay lên. Lần này thì Quách Tĩnh. Mục Dịch và cô gái nọ đều hoảng sợ. nghĩ thầm Thật không ngờ một người tương mạo tuấn tú thế này mà công phu lại ghê gớm như vậy!.

Lúc ấy công tử kia đã không nhường nhịn nữa. chưởng phong vù vù.

đánh tới lúc hăng. cô gái không làm sao sấn vào cách y ba thước.

Quách Tĩnh nghĩ thầm Vị công tử này công phu cao cường. cô nương kia không phải là địch thủ. việc hôn nhân này ắt xong. mừng thầm cho đôi bên. Lại nghĩ sáu vị sư phụ thường nói cao thủ võ học ở Trung nguyên rất nhiều. quả thật không sai. Vị công tử gia này chưởng pháp kỳ diệu biến hóa linh xảo. nếu động thủ với mình thì có quá nửa là mình không chống nổi y.

Mục Dịch cũng đã sớm nhìn ra thế thắng bại của đôi bên kêu lên “Niệm nhi! Không cần tỷ thí nữa, công tử gia hơn con nhiều lắm”. Nghĩ thầm Thiếu niên này võ công cao cường. dường như không chỉ là bọn đệ tử khổ gắm chỉ biết cò bạc trai gái. để hỏi rõ gia thế của y xem. chỉ cần không phải là con quan lại nước Kim thì con gái mình cũng có chỗ nương nhờ suốt đời. bèn luôn miệng kêu lớn. bảo hai người dừng tay.

Hai người đang đấu tới lúc quyết liệt. nhất thời làm sao dừng tay được? Công tử kia nghĩ thầm Bây giờ mà ta muốn đả thương người thì dễ như trở bàn tay. chỉ là có chỗ không nên. Đột nhiên chưởng biến thành trào

móc lên đã nắm được cổ tay trái cô gái. cô gái sau cơn hoảng sợ lập tức giật mạnh ra. Công tử kia thuận thế đẩy nhẹ một cái. cô gái chân đứng không vững. đã sắp ngã lăn ra đất. công tử kia tay trái choàng qua đã ôm nàng vào lòng. Mọi người đứng xem chung quanh lại hò reo khen ngợi. chỉ nghe tiếng ầm ầm vang thành một tràng.

Cô gái xấu hổ mặt mũi đỏ bừng. hạ giọng năn nỉ Buông ta ra mau đi! Công tử kia cười nói Người gọi ta một tiếng thân ca ca. ta sẽ buông người ra. Cô gái giận y khinh bạc. dùng sức giẫy một cái. nhưng bị y ôm chặt. làm sao giẫy ra được?

Mục Dịch bước lên nói Công tử thắng rồi. xin buông tiểu nữ ra đi!. Công tử kia hô hô cười lớn. vẫn không chịu buông.

Cô gái nóng ruột. phi chân đá vào huyết Thái dương của y. buộc y không thể không buông tay ra. Công tử kia buông tay phải ra. giờ tay gạt một cái. cổ tay móc lại đã nắm được chân phải của nàng. công phu cầm nắm của y quả thật đã sử dụng như ý. bắt tay là nắm được tay. bắt chân là nắm được chân. Cô gái càng nóng ruột.

cố sức giật chân lại. chiếc hài thêu hoa hồng trên bàn chân tuột ra. nhưng rốt lại cũng đã giăng ra được khỏi vòng tay của y. ngồi phếch dưới đất. xấu hổ cúi đầu sờ sờ chiếc tất trắng. Công tử kia cười hì hì. đưa chiếc hài lên mũi làm ra vẻ ngửi ngửi.

Bọn vô lại bên ngoài lẽ nào lại không thừa cơ pha trò. đồng thanh kêu lên Thơm quá!.

Mục Dịch cười nói Tôn tính đại danh của người là gì? Công tử cười nói Không cần nói đâu!. rồi quay lại khoác cẩm bào lên. nhìn cô gái áo đỏ một cái nhét chiếc hài thêu vào bọc. Đúng lúc ấy một trận gió mạnh thổi lên. trên không lác đác có mấy bông tuyết rơi xuống. đám người nhàn rỗi chung quanh có nhiều kẻ kêu lên Tuyết rơi rồi. tuyết rơi rồi!.

Mục Dịch nói Chúng tôi ngụ ở khách sạn Cao Thăng. trên phố lớn phía tây thành. mời về đó nói chuyện. Công tử kia nói Nói chuyện gì? Tuyết rơi rồi. Ta phải về nhà đây. Mục Dịch ngạc nhiên biến sắc nói Người đã thắng được tiểu nữ.

ta đã nói trước. tự nhiên sẽ gả con gái cho người. Đây là việc chung thân đại sự. há lại có thể qua loa cho xong?. Công tử kia hô hô cười rộ. nói Bọn ta chỉ là đùa chơi bằng quyền cước. kể ra cũng hay. Còn chiêu thân à. ha ha. xin cảm ơn!.

Mục Dịch tức xanh mặt. nhất thời không nói nên lời. chỉ vào y nói Người ... người ...

Một tên tùy tùng của công tử cười nhạt nói Công tử gia của bọn ta là hạng người nào. lại đi thông gia với hạng người giang hồ hèn hạ các người à? Người nằm mơ giữa ban ngày rồi đấy!. Mục Dịch giận quá vung tay tát một cái. lực đạo rất mạnh. tên tùy tùng ấy lập tức ngã đi luôn.

Công tử kia cũng không cãi cọ với y sai người đỡ tên tùy tùng ấy rồi lên ngựa. Mục Dịch tức giận nói Người định đùa giỡn với bọn ta một chút phải không?. Công tử kia cũng không đáp chân trái đã đạp lên bàn đạp.

Mục Dịch tay trái lật một cái. nắm cánh tay trái của y quát Được. con gái ta cũng không thể gả cho kẻ tiểu nhân khinh bạc như ngươi. trả chiếc hài đây!. Công tử kia cười nói Đó là cô ta tình nguyện tặng ta. có liên can gì tới ngươi? Chiêu thân thì không cần. nhưng chiếc hài này thì không thể không cần. Tay trái vung một vòng tròn nhỏ. vừa hơi vận kinh đã hất tay Mục Dịch ra. Mục Dịch tức giận toàn thân phát run. quát Ta liều mạng với ngươi!. rồi nhảy vọt lên tung người về phía trước. hai tay ra chiêu Chung cổ tề mình đánh vào huyết Thái dương hai bên trán địch nhân. Công tử kia ngửa người tránh khỏi. chân trái đặt trên bàn đạp ngựa nhắc lên. phi thân vọt vào bãi đất trống cười nói Nếu ta đánh bại lão già nhà ngươi thì ngươi không được ép ta làm con rể nữa nhé!.

Người xem chung quanh phần đông đều tức giận gã công tử này khinh bạc vô hạnh. cậy thế khinh người. ngoài vài tên vô lại hô hô cười lớn. số còn lại đều nén giận không nói gì.

Mục Dịch không nói. vận lực một cái ra chiêu Hải yến lược ba. thân hình vọt lên lao nhanh về phía công tử. Công tử kia biết y giận lắm. lúc ấy không dám coi thường. nép người qua một bên. chưởng trái ra chiêu Độc xà tầm huyết thủ đâm vào bụng dưới y. Mục Dịch né qua bên phải. chưởng phải mau lẹ đánh vào huyết Kiên tĩnh của đối phương. Công tử kia vai trái hơi trầm xuống tránh qua phát chỉ. Không chờ chưởng trái rút về. chưởng phải đã từ dưới chưởng trái đánh mau ra một chiêu Thâu vân hoán nhật. cánh tay trái bên trên che mắt tầm nhìn của đối phương.

chưởng này xuất kỳ bất ý. vô cùng hiểm độc. Mục Dịch tay trái trầm xuống một cái. khuỷu tay đã đánh xuống chưởng của y. tay phải quét ngang ra một quyền. đợi y cúi đầu tránh. đột nhiên hai tay chấp lại một chiêu Vi Đà hiển chữ đánh vào cằm y.

Công tử kia lúc ấy bất kể biến chiêu thế nào đều không khỏi bị trúng của y một chưởng. chợt nảy ý độc ác hai tay đưa mau lên nhanh như chớp. mười ngón tay chia ra chụp lên hai mu bàn tay của Mục Dịch. kế nhảy ra phía sau. đầu mười ngón tay đã nhuộm màu đỏ.

Những người đứng xem chung quanh đều bật tiếng la hoảng. chỉ thấy Mục Dịch mu bàn tay máu chảy ròng ròng. Cô gái vừa giận vừa sợ. vội bước lên đỡ cha.

xé vạt áo cha băng bó cho y. Mục Dịch đẩy con gái một cái. nói Tránh ra.

hôm nay không liều mạng với y không xong.

Cô gái kia mặt hoa ảm đạm. nhìn chằm chằm vào công tử kia. đột nhiên rút trong bọc ra một ngọn chùy thủ đâm vào ngực mình. Mục Dịch cả kinh. bất kể mình sẽ bị thương. đưa tay chặn lại. cô gái thu thế không kịp. nhát kiếm ấy đâm trúng bàn tay của cha.

Quách Tĩnh đứng xem nhìn thấy chuyện bất bình như thế đời nào nhin được nữa? Thấy công tử kia chùi máu trên mười ngón tay vào áo. lại định lên ngựa. lúc ấy hai tay rung lên. nhẹ nhẹ đẩy những người phía trước ra bước vào bãi đất. kêu lên Này. người làm thế là không đúng rồi!.

Công tử kia thoáng ngăn người rồi cười nói Vậy làm sao mới đúng?. Đám thủ hạ tùy tùng thấy Quách Tĩnh ăn mặc quê mùa. nói giọng phương Nam. lại nghe công tử nhại giọng y để pha trò đều bụng tiếng cười rộ.

Quách Tĩnh ngơ ngác. cũng không biết họ cười gì nghiêm mặt nói “Người phải cưới vị cô nương này mới đúng.”

Công tử kia nghiêng nghiêng đầu. cười sằng sặc nói Tại sao ta phải cưới chứ? Quách Tĩnh nói Nếu người không muốn cưới nàng sao lại bước vào tử võ? Trên lá cờ của nàng ghi rất rõ bốn chữ Tử võ chiêu thân mà. Công tử kia sa sầm mặt. nói Thằng tiểu tử nhà người dây vào chuyện không phải của mình. là muốn gì?

Quách Tĩnh nói: -Vị cô nương này dung mạo đã xinh đẹp, võ nghệ lại cao cường, sao người không muốn? Người không thấy nàng tức giận tới mức vung đao muốn tự tử sao?

Công tử kia nói: -Nói chuyện với thằng tiểu tử gốc nhà người chỉ phí lời.

Rồi quay người định bỏ đi. Quách Tĩnh vươn tay cản, nói: -Ồ, sao lại muốn bỏ đi?

Công tử kia nói: -Cái gì?

Quách Tĩnh nói: -Ta đã chẳng khuyên người cưới vị cô nương này rồi sao?

Công tử kia cười gằn một tiếng rảo chân bước đi.

Mục Dịch thấy Quách Tĩnh khảng khái trượng nghĩa. biết y là một thiếu niên nóng nảy thẳng thắn. nhưng nghe y trò chuyện với công tử thì rõ ràng tâm địa thuần phác. hoàn toàn không hiểu việc đời. lúc ấy bèn bước tới bên cạnh nói với y: -Tiểu huynh đệ. Đừng đếm xỉa gì tới y. chỉ cần ta còn một hơi thở thì mối thù này không thể không trả. rồi cao giọng quát: -Này! Người để lại tên họ xem sao!

Công tử kia cười nói: -Ta đã nói không thể gọi người là cha vợ. người còn hỏi tên ta làm gì?

Quách Tĩnh cả giận vọt người nhảy qua quát: -Vậy thì người trả lại hài cho vị cô nương kia.

Công tử nổi giận nói: -Có liên can gì tới người? Người ưng ý vị cô nương này rồi phải không?

Quách Tĩnh lắc đầu nói: -Không phải! Rốt lại người có chịu trả không? Công tử

đột nhiên vung tay trái ra tát mạnh vào mặt Quách Tĩnh một

cái. Quách Tĩnh cả giận, thi triển phép “Giảo nã” trong “Cầm nã thủ”, tay trái ngửa lên trên xoay ra bên phải. tay phải úp xuống dưới xoay ra bên trái. Hai tay giao nhau chụp xuống. Vừa chụp được một cái cũng đồng thời giữ cứng huyết Mạch môn trên hai cổ tay công tử.

Công tử kia vừa sợ vừa giận, giật một cái không giằng ra được, quát lên:

-Người muốn chết à? Phi chân phải đá thẳng vào âm nang Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh hai tay gạt mạnh, ném y trở vào bãi đất.

Công tử kia công phu khinh công rất cao cường, đã thấy y bị ném đầu vai chúc xuống đất. nào ngờ sắp chạm đất thì chân phải đạp mạnh xuống đất một cái đã đứng bật dậy. Y vội cởi chiếc cẩm bào ra quát: - Thằng tiểu tử thói tha nhà người chán sống rồi phải không? Có giỏi thì lại đây so tài với công tử gia.

Quách Tĩnh lắc đầu nói: -Tại sao ta phải đánh nhau với người? Người đã không chịu cưới cô ta thì cứ trả lại chiếc hài thôi.

Mọi người đứng xem chung quanh nghĩ rằng Quách Tĩnh bước ra can thiệp chuyện bất bình. đều muốn nhìn thấy công phu của y, không ngờ y chợt lâm trận rút lui. Mấy tên vô lại nhao nhao kêu lên: -Chỉ nói mà không đánh thì đâu phải là hảo hán?.

Công tử kia mới rồi bị Quách Tĩnh nắm cứng hai tay ném ra một cái, biết y võ công không kém, nội lực thâm hậu, trong lòng cũng có ba phần úy kỵ. Thấy y không muốn động thủ rất hợp ý mình, nhưng bị y đòi trả lại chiếc hài thù trước chỗ hàng bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm như thế này thì làm sao chịu được?

Lúc ấy liền vắt chiếc áo cẩm bào lên vai, cười gằn quay đi. Quách Tĩnh đưa tay trái ra nắm chiếc cẩm bào của y kêu lên: -Tại sao lại bỏ đi?

Công tử kia chợt thi triển mưu kế, cánh tay đẩy ra một cái, chiếc cẩm bào bay lên chụp vào đầu Quách Tĩnh, kế đó song chưởng cùng vung ra đánh mạnh vào sườn y.

Quách Tĩnh đột nhiên thấy trước mặt tối đen, đồng thời ngực bị một luồng kinh phong đánh tới, vội hóp bụng lại nhưng đã không kịp. “chát chát” hai tiếng ngực đã bị trúng hai chưởng. May là y từng theo Đan Dương tử Mã Ngọc tu tập nội công chính tông của huyền môn hai năm, hai chưởng ấy tuy đánh vào ngực y đau thấu xương nhưng cũng không làm y bị thương được đang lúc nguy cấp ấy hai chân vung lên theo Uyên ương liên hoàn cước liên tiếp đá ra, trong chớp mắt đá ra chín cước.

Đó là tuyệt học bình sinh của Mã vương thần Hàn Bảo Câu. dưới chân từng đá ngã vô số hảo hán Nam Bắc. Quách Tĩnh tuy chưa học được tới chỗ tinh túy trong cước pháp của Tam sư phụ. trên đầu lại bị chiếc áo cẩm bào chụp xuống không nhìn thấy gì. chỉ là phi cước đá bừa ra. nhưng công tử kia cũng bị y đá tới mức tay chân luống cuống. liên tiếp

tránh được bảy cước đầu nhưng hai cước cuối cùng lại không thể tránh được. huych huych hai tiếng. đùi phải đùi trái đều bị đá trúng.

Hai người đồng thời nhảy về phía sau. Quách Tĩnh vội giật tấm áo cảm bào chụp trên đầu xuống. bất giác vừa sợ vừa giận. nghĩ thầm đầu tiên đã nói rõ là tỷ võ chiêu thân. công tử này tỷ võ đã thắng lại không kể gì tín nghĩa. không muốn lấy cô nương kia mà mình nói đạo lý với y. y lại đánh mình trước. mà còn hạ độc thủ. nếu mình không luyện qua nội công. bị trúng hai chưởng này há chẳng phải là gãy xương nát gân. nội tạng bị thương sao? Y tính tình chất phác. từ nhỏ ăn ở với những người thô莽 thành thật nên hoàn toàn không biết gì về lòng người gian ác. Tuy mấy năm nay bọn Chu Thông, Toàn Kim Phát đã nói cho y nghe không ít về những chuyện tàn ác gian trá trên giang hồ nhưng y chỉ coi như chuyện cổ tích nghe qua là xong. đã không phải là kinh nghiệm của bản thân thì khó mà in sâu vào óc. Lúc ấy sau lúc cảm giận. lại hoang mang không hiểu. đúng là không tin trên thế gian lại có những chuyện như vậy.

Công tử kia bị trúng hai cước chột đùng đùng nổi giận. thân hình chồm lên. đột nhiên đã sấn vào cạnh Quách Tĩnh. chưởng trái ra chiêu Tà quả đơn tiên. vù một tiếng đập xuống đỉnh đầu y. Quách Tĩnh giơ tay gạt. hai tay chạm nhau. chỉ thấy trước ngực đau buốt. trong lòng cả kinh. bị công tử kia liên tiếp tấn công mấy chiêu móc chân một cái. ngã ngửa ra đất Đám tùy tùng của công tử đều cười rộ lên. Công tử kia phỉ phỉ bụi đất trên đùi. cười nhạt nói Bằng vào công phu mèo què ấy mà muốn can thiệp chuyện bất bình à? Về nhà bảo sư nương của người dạy thêm hai mươi năm nữa đi!

Quách Tĩnh không nói tiếng nào. hít sâu một hơi. vận khí mấy vòng trong ngực. lập tức thấy bớt đau. nói Ta không có sư nương?. Công tử kia hô hô cười lớn. nói Vậy thì bảo sư phụ người mau cưới một người đi?. Quách Tĩnh đang định nói Ta có sáu vị sư phụ. trong đó một người là phụ nữ nhưng thấy công tử kia đang định đi ra khỏi bãi đất. không kịp nói câu ấy vội sấn lên gọi Xem quyền đây!. tay quyền từ hông đánh lên nhắm vào gáy y. Công tử kia cúi đầu tránh qua.

Quách Tĩnh quyền tay trái móc lại đánh vào mặt y. Công tử kia đưa tay gạt ra. Hai người hai tay chạm nhau. ai cũng vận nội kinh hất ra ngoài. Quách Tĩnh công lực mạnh hơn. công tử kia võ công cao hơn. nhất thời giằng co bất phân thắng bại. Quách Tĩnh hít mạnh một hơi. đang định tăng thêm kinh lực lên cánh tay. chột thấy cánh tay đối phương đột nhiên rút lại. kinh lực trên tay đè vào khoảng không. thân hình không tự chủ được nhào lên phía trước. vội lấy thế đứng vững lại thì chưởng của địch nhân đã đánh tới hậu tâm. Quách Tĩnh vội vùng chưởng lại đón đỡ. nhưng y đang bị động. đối phương lại chủ động. công tử kia quát “Cút đi!” Chưởng lực xô ra. Quách Tĩnh vừa giao quyền lại ngã xuống. lần này là ngã sấp. Y khuỷu tay trái vừa chạm đất. thân hình đã bật lên.

xoay nửa vòng trên không. chân trái quét ngang ra đá vào giữa ngực công tử kia.

Những người đứng xem chung quanh thấy y biến chiêu mau lẹ như thế. gần như chuyển bại thành thắng. những người hơi biết võ nghệ đều cất tiếng khen ngợi.

Công tử kia nép người qua bên trái. song chưởng hư hư thực thực. một chưởng để quấy rối. một chưởng để tấn công. Lúc ấy Quách Tĩnh bèn thi triển Phân cân thác cốt thủ. hai tay bay múa. chụp gân bẻ khớp. chiêu nào cũng không rời các huyết đạo khớp xương của đối phương. Công tử kia thấy đòn tới của y lợi hại.

chưởng pháp đột nhiên biến hóa. cũng thi triển Phân cân thác cốt thủ. Nhưng công phu này của Quách Tĩnh là do Diệu thủ thư sinh Chu Thông tự sáng tạo. khác hẳn với của các danh sư ở Trung nguyên. Hai người quyền lộ rất giống nhau nhưng thủ pháp chiêu thức thì khác hẳn. đánh được vài chiêu. một người chĩa hai ngón tay phóng vào huyết Dưỡng lão sau cổ tay đối phương. người kia lật tay móc lại kéo ra. chụp vào khớp ngón tay địch nhân. Đôi bên đều úy kỵ nhau. đều không dám ra đòn thật sự. vừa phát đã thu. cứ thế qua ba bốn mươi chiêu lại càng bắt phân thắng bại. Tuyết bay lả tả. trên đầu trên vai mọi người đều đã phủ một lớp tuyết mỏng. Công tử kia đánh lâu không thắng. chợt để lộ một chỗ sơ hở. để trống trước ngực. Quách Tĩnh thừa cơ sấn vào ngón tay điểm mau tới huyết Cưu vĩ trên ngực đối phương. chợt động tâm niệm Minh và y không hề có oán thù. không thể ra tay quá nặng?. ngón tay hơi nghiêng đi. phóng chệch qua bên cạnh. Nào ngờ tay phải của công tử kia đột nhiên xuyên ra. đẩy hai tay của Quách Tĩnh ra ngoài. quyền trái bùng bùng hai phát đập vào giữa lưng y. Quách Tĩnh vội co người lùi lại phía sau. phát chưởng cũng đánh tới lưng công tử kia. Công tử kia đã sớm nghĩ tới chiêu ấy. tay phải móc lại xoay vòng giữ cứng cổ tay y. dùng chiêu Thuận thủ khiến dương kéo mạnh ra ngoài. chân phải đạp vào ống chân phải Quách Tĩnh. mượn lực đẩy lực. Quách Tĩnh lập tức không đứng vững. huych một tràng ngã vật xuống đất. Mục Dịch hai tay nhờ con gái băng bó vết thương. đứng dưới ngọn cờ xem hai người giao đấu. thấy Quách Tĩnh ngã liên tiếp ba lần. rõ ràng không phải là đối thủ của công tử kia. vội bước tới đỡ y lên. nói Lão đệ chúng ta đi thôi. không cần phải đôi co với bọn khốn này.

Quách Tĩnh ngã một cái vừa rồi đầu vầng mắt hoa. trán đập xuống đất đau quá. lửa giận bùng lên. giằng ra khỏi tay Mục Dịch. sấn tới liên tiếp vung quyền phát chưởng. hung dữ sấn vào đánh công tử kia.

Công tử kia quả thật không ngờ y thua không chịu bỏ chạy mà lại càng đấu càng dũng mãnh. nhảy ra ba bước kêu lên Người còn chưa chịu thua à?. Quách Tĩnh không đáp. cứ sấn vào đánh đá. công tử kia nói Người mà còn lằng nhằng thì đừng trách ta ra sát thủ!. Quách Tĩnh nói Được? Người không trả chiếc hài lại thì chuyện giữa chúng ta vĩnh viễn

không xong đâu. Công tử kia cười nói Cô nương kia không phải là em gái người. sao người cứ liều chết bắt ta phải làm em rể?. Câu ấy là lời mắng người ở vùng Bắc Kinh. bọn vô lại đứng ngoài nghe thế đều cười ầm lên. Quách Tĩnh thì không hiểu gì cả. nói Ta không quen cô ta. cô ta vốn không phải là em gái ta. Công tử kia vừa tức giận vừa buồn cười. mắng Thằng tiểu tử ngu ngốc. xem quyền đây?. hai người lại giao quyền. lui tới qua lại tiếp tục đánh nhau.

Lần này Quách Tĩnh đã đề phòng. công tử kia liên tiếp bày quỷ kế. nhưng Quách Tĩnh hoàn toàn không mắc lừa. Nói tới võ công thì công tử kia quả thật hơn y một bậc. nhưng Quách Tĩnh liều mạng dùng toàn lực. ra sức đánh nhau. bất kể bị trúng thêm quyền chưởng vẫn sấn vào không chịu lui. Y lúc nhỏ chưa học võ công đánh nhau với đám trẻ con bọn Đô Sử cũng đã như thế. Lúc ấy võ nghệ tuy đã cao. nhưng lối đánh nhau vẫn theo tính nết trời cho. không khác gì lúc nhỏ. lẫn xả vào đánh. vút bốn chữ Đánh thua thì chạy mà Tứ sư phụ dạy lên tận mây xanh. Trong lòng y nảy giờ chỉ còn sáu chữ “Đánh không lại thì đánh nữa”. chỉ là không tự biết mà thôi.

Lúc ấy những người nhàn rỗi nghe la hét kéo tới đứng xem chung quanh càng lúc càng đông. quảng trường đã đông nghịt chật cứng. Gió tuyết càng lớn. nhưng mọi người thích xem nhiệt náo. không ai bỏ về.

Mục Dịch nhiều năm qua lại giang hồ. biết việc này nhất định sẽ làm kinh động quan phủ. gây ra chuyện lớn. nhưng người ta trượng nghĩa ra tay can thiệp chuyện bất bình. mình há lại có thể bỏ đi cho xong chuyện. đứng bên cạnh nhìn trong lòng mười phần lo lắng. vô ý đưa mắt nhìn vào đám đông một cái chợt thấy rất nhiều trong những người đứng xem là nhân vật võ lâm. hào khách giang hồ. người ngưng thần quan sát. kẻ hạ giọng bàn bạc. Mới rồi vì y tập trung tinh thần nhìn hai người trẻ tuổi đánh nhau nên cũng không biết họ tới lúc nào.

Mục Dịch từ từ di động bước chân. mon men tới gần chỗ đám tùy tùng của công tử kia tụ tập. nghiêng tai liếc mắt. chỉ thấy trong đó có ba người tướng mạo kỳ lạ. Một người thân khoác cà sa màu đỏ. đầu đội tăng quan sáng ngời. là một nhà sư Tây Tạng. y rất to lớn. cao hơn hẳn mọi người nửa cái đầu. Một người vóc dáng trung bình. đầu đầy tóc bạc nhưng sắc mặt hồng hào không hề có một vết nhăn như trẻ con. đúng là đồng nhan bạch phát. thần thái tươi tắn. mặc một chiếc trường bào vải thô. ăn mặc không ra người xuất gia. không ra người tục gia. Người thứ ba thân hình ngũ đoản. mắt đầy tia máu đỏ. nhưng ánh mắt sáng quắc như điện. ria mép lởm chởm.

Mục Dịch nhìn thấy thảm kinh ngạc. chỉ nghe một tên tùy tùng nói Thượng nhân. lão nhân gia người ra tay đánh đuổi gã tiểu tử kia cho rồi. chứ nhùng nhằng thêm lúc nữa. nếu tiểu vương gia lỡ tay bị thương thì bọn tùy tùng người dưới chúng tôi không sống được đâu. Mục Dịch cả sợ. nghĩ thầm Té ra gã thiếu niên vô lại này là tiểu vương gia. đánh nhau

thêm lúc nữa. có thể gây ra đại họa. Xem ra những người này đều là hảo thủ trong vương phủ. chắc bọn tùy tùng sợ gây ra chuyện nên về mời tới giúp đỡ. Chỉ thấy nhà sư Tây Tạng kia mỉm cười. cũng không trả lời.

ông già tóc bạc cười nói Linh Trí thượng nhân là đại cao thủ trong Mật tông ở Tây Tạng. nếu động thủ với loại tiểu tử này thì còn gì là thân phận. Rồi quay đầu cười nói với tên tùy tùng kia Nhiều lắm là người bị vương gia đánh gãy chân chứ làm sao mất mạng được?. Hán tử thấp nhỏ nói Tiểu vương gia công phu cao hơn thằng tiểu tử kia. sợ cái gì?. Y thân thể thấp nhỏ nhưng tiếng nói vang rền như chuông. Mọi người bên cạnh giật nảy mình. ai cũng quay lại nhìn y. bị y đưa ánh mắt sáng quắc trừng mắt một cái lại đều vội vàng quay đầu đi. không dám nhìn nữa.

Ông già tóc bạc cười nói Tiểu vương gia học được một thân công phu như thế mà không bộc lộ trước mặt mọi người há lại không uống phí bấy nhiêu năm rèn luyện sao? Mà nếu có ai xông vào giúp đỡ. y nhất định cũng sẽ không thích. Hán tử thấp nhỏ nói Lương công. người nói chưởng pháp của tiểu vương gia là công phu của môn phái nào?. lần này thì y hạ giọng thì thảo. Ông già tóc bạc cười khà khà nói Bành lão đệ. người muốn khảo xét lão ca người chứ gì? Chưởng pháp của tiểu vương gia bay lượn linh động. hư thực biến hóa. quả thật rất không dễ. Nếu lão ca của người không nhìn lầm thì ắt y đã học công phu với đạo sĩ phái Toàn Chân.

Mục Dịch trong lòng hoảng sợ Gã thiếu niên hạ lưu này là người phái Toàn Chân à?.

Hán tử thấp nhỏ nói Nhãn lực của Lương công hay lắm. Trước nay người

ở núi Trường Bạch tu tiên luyện thuốc. nghe nói rất ít khi tới Trung nguyên. mà với gia số võ học của các môn phái ở Trung nguyên lại có thể vừa nhìn là biết ngay.

huynh đệ vô cùng khâm phục. Ông già tóc bạc mỉm cười nói Bành lão đệ nói đùa rồi. Hán tử thấp nhỏ kia lại nói Có điều đạo sĩ phái Toàn Chân người nào cũng cổ quái mà lại chịu tới dạy võ nghệ cho tiểu vương gia mới là chuyện lạ. ông già tóc bạc cười nói Lục vương gia nhún mình với người dưới. mời ai mà không được?

Như Bành lão đệ người là hào kiệt tung hoành ở Sơn Đông Sơn Tây như thế này mà không phải cũng tới vương phủ sao?. Hán tử thấp nhỏ kia gật gật đầu.

Ông già tóc bạc nhìn hai người đánh nhau. thấy Quách Tĩnh chưởng pháp lại thay đổi. ra tay thông thả nhưng môn hộ lại giữ gìn nghiêm cẩn dị thường. tiểu vương gia mấy lần đánh vào đều bị chưởng pháp trầm mãnh chắc chắn của y hất ra.

bèn hỏi hán tử thấp nhỏ Người thấy gia số võ công của gã tiểu tử kia là môn phái nào?. Người kia ngần ngừ một lúc rồi nói Gã tiểu tử này võ

công rất phức tạp.

đường như không phải là do một sự phụ truyền cho. Một người bên cạnh nói ngay Bành trại chủ nói rất đúng. gã tiểu tử này là đồ đệ của Giang Nam thất quái.

Mục Dịch nhìn qua y. chỉ thấy người này khuôn mặt xanh gầy. trán có ba cái bướu thịt nhô lên. nghĩ thầm Người này gọi y là Bành trại chủ. chẳng lẽ hán tử thấp nhỏ này chính là gã đại đạo Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hồ giết người không chớp mắt sao? Tên họ Giang Nam thất quái đã rất lâu không nghe nói tới. chẳng lẽ họ còn sống à?. Đang ngờ vực. chợt người mặt xanh kia tức giận gầm lên Thăng tiểu tử thối tha. người cũng

ở đây à?. rồi xoảng một tiếng. rút sau lưng ra một ngọn Tam cổ cương xoa tung người lên nhảy vào bãi đất.

Quách Tĩnh nghe sau lưng có tiếng động. quay đầu thấy trước mắt có ba cái bướu thịt không ngừng rung rung. chính là Tam đầu giao Hầu Thông Hải sư thúc của Hoàng Hà tứ quỷ đang tiến tới. giật nảy mình. y đầu óc không được mau lẹ.

nhất thời không biết nên làm sao là tốt. trong lúc phân tâm ấy đầu vai đã bị trúng một quyền. vội vàng trả đòn. lại đánh nhau với công tử kia.

Mọi người đứng xem chung quanh thấy Hầu Thông Hải cầm binh khí nhảy vào bãi đất. cho rằng y muốn tới giúp một bên. cảm thấy không công bằng. nhao nhao hò hét ầm ĩ. Mục Dịch thấy y vừa nói chuyện với bọn Bành trại chủ. biết y là nhân vật trong Triệu vương phủ. hai tay đưa ra sấn lên mấy bước. chỉ cần y động thủ với Quách Tĩnh thì sẽ lập tức xông vào. tuy đối phương người đông thể mạnh nhưng tinh thể đã tới như thế cũng chỉ còn cách liều mạng. Nào ngờ Hầu Thông Hải hoàn toàn không xông vào Quách Tĩnh mà lại xông qua đám người đối diện. Một thiếu niên gầy gò mặt đầy nhọ đen. quần áo rách rưới thấy y xông tới. kêu lên? i chà!. rồi quay đầu bỏ chạy. Hầu Thông Hải sải chân đuổi mau theo. sau lưng còn có bốn hán tử đuổi tới.

Quách Tĩnh thoáng thấy Hầu Thông Hải đang đuổi người bạn mới quen của mình là Hoàng Dung. phía sau còn có Hoàng Hà tứ quỷ tay cầm binh khí đằng đằng sát khí đuổi theo. trong lòng lo lắng. trên đùi lập tức bị tiểu vương gia đá trúng một cước. Y nhảy ra khỏi vòng chiến. kêu lên Khoan đã! Ta ra ngoài một lúc sẽ quay lại đánh tiếp. Tiểu vương gia bị y lảng tránh đánh nhau nãy giờ. đã không còn muốn đánh nữa. chỉ mong dừng tay cho sớm. nghe y nói thế quả là mong mà không được. lập tức cười nhạt nói Người nhận thua là được rồi.

Quách Tĩnh lo lắng cho sự an nguy của Hoàng Dung. đang muốn đuổi theo giúp đỡ. chợt nghe tiếng huych huych vang lên. Hoàng Dung tay cầm roi da cười hi hi ha ha chạy trở lại. sau lưng là Hầu Thông Hải tức giận chửi mắng luôn mồm.

vung vung ngọn cương xoa đâm túi bụi vào hậu tâm y. Nhưng Hoàng

Dung thân pháp vô cùng mau lẹ. mũi cương xoa rớt lại vẫn còn cách một khoảng nhỏ. Không sao đâm trúng. Mũi cương xoa chớp chớp dưới ánh nắng. trên xoa còn có ba cái vòng gang. múa lên đập vào nhau kêu leng keng. Hoàng Dung giữa đám đông chui đông lủi tây chớp mắt đã ra đầu bên kia.

Hầu Thông Hải đuổi gần tới nơi. mọi người ai cũng cười ầm lên. té ra hai bên má y đều có năm vết ngón tay đen nhẻm. rõ ràng đã bị gã tiểu tử gầy ốm kia đánh.

Hầu Thông Hải xô đẩy chen lấn trong đám đông. ra tới nơi thì Hoàng Dung đã chạy xa. Nào ngờ y mười phần ương bướng. đứng lại xa xa để chờ. vẩy tay lia lịa. Hầu Thông Hải giận quá gầm lên be be Không bắt được thằng tiểu tử thối tha nhà ngươi lột xương róc da ra thì Tam đầu giao ta thề không làm người. rồi cầm cương xoa đuổi mau theo.

Hoàng Dung chờ y tới gần còn cách mấy bước mới nhấc chân bỏ chạy. Mọi người đang buồn cười. chợt thấy bên kia có ba người thở hồng hộc đuổi tới. chính là Hoàng Hà tứ quỷ nhưng thiếu mất Táng môn phủ Tiền Thanh Kiện.

Quách Tĩnh thấy thân pháp của Hoàng Dung. vừa mừng vừa sợ nghĩ thầm “Té ra y thân mang tuyệt kỹ. hôm trước dẫn dụ Hầu Thông Hải. treo Hoàng Hà tứ quỷ lên cây trong rừng Hắc Tùng ở Trương Gia Khẩu tự nhiên đều là do y ra tay.

Bên này cả bọn nhà sư Tây Tạng đều thán ngạc nhiên. Linh Trí thượng nhân nghĩ thầm Sâm tiên lão quái nhà ngươi mới rồi mở miệng khoe khoang nào là ở dưới núi Trường Bạch đã lâu năm nhưng đối với gia số của các môn phái võ học ở Trung nguyên thì nhìn là biết ngay. bèn nói Sâm tiên. thân pháp của thằng tiểu khiêu hóa này rất khinh linh. là thuộc môn phái nào vậy? Hầu lão đệ dường như đã bị lép vế rồi!.

Lão già đồng nhan bạch phát kia tên Lương Tử Ông. là tôn sư một phái võ học ở núi Trường Bạch. từ nhỏ đã uống nhân sâm và các loại dược vật quý báu trong núi hoang nên vẻ mặt trẻ mãi không già. võ công kỳ lạ. người ta gọi là Sâm tiên lão quái. Bốn chữ Sâm tiên lão quái này trước nay được chia đôi để gọi. trước mặt thì người ta gọi y là Sâm tiên. còn không phải đệ tử của y thì sau lưng đều gọi y là lão quái. Y nhìn không ra lai lịch của gã tiểu khiêu hóa. chỉ khế lắc đầu hồi lâu mới nói Lúc ta ở quan ngoại thường nghe nói chỗ Quỷ môn Long vương toàn là cao thủ. sao sư đệ y lại kém cỏi như thế. ngay cả một đứa trẻ cũng đánh không lại?.

Hán tử thấp nhỏ chính là Bành Liên Hồ nghe thế cau mày không đáp. y trước nay chơi thân với Quỷ môn Long vương Sa Thông Thiên. từng nhờ vả giúp đỡ nhau làm ăn nhiều vụ lớn. Y vốn biết Tam đầu giao Hầu Thông Hải võ công không kém.

nhưng hôm nay lại bị mất mặt như thế. quả thật khiến người ta không

sao hiểu được.

Hoàng Dung và Hầu Thông Hải làm ầm ĩ lên như thế khiến Quách Tĩnh và tiểu vương gia tạm thời dừng tay không đánh nữa. Tiểu vương gia ác đấu hơn nửa giờ.

tuy đánh ngã Quách Tĩnh sáu bảy lần. chiếm được thượng phong nhưng đối phương vẫn tuy khó không lui. trên người mình cũng đã trúng đòn không ít một mỗi vô cùng. toàn thân toát mồ hôi. lấy cái khăn tay trong lưng ra lau mồ hôi.

Mục Dịch đã cắt lá cờ Tỷ võ chiêu thân. cầm tay Quách Tĩnh không ngừng cảm tạ hồi han. đang định cùng y rời mau khỏi chốn thị phi này. chợt nghe huých huých tiếng dép da vang lên. ngọn Tam cổ xoa kêu leng keng. Hoàng Dung và Hầu Thông Hải một chạy một đuổi đã quay lại. Hoàng Dung tay giờ hai mảnh vải. nhìn tới Hầu Thông Hải thì áo đã bị xé hai mảnh lộ ra bộ ngực đầy lông lá. Lại qua một lúc Ngô Thanh Liệt và Mã Thanh Hùng một người cầm thương. một người cầm roi thờ hồng học chạy tới. trong đó thiếu mất Đoạn hồn đao Thẩm Thanh cương. có lẽ bị Hoàng Dung ra tay đánh ngã đâu đó rồi. Lúc ấy Hoàng Dung và Hầu Thông Hải lại đã chạy mất hút. không thấy bóng dáng.

Những người đứng xem chung quanh ai cũng thấy vừa kỳ lạ vừa buồn cười.

❏

Đột nhiên phía tây vang lên tiếng quát tháo. mười mấy tên quân sĩ đầy tớ tay cầm roi mây đánh bừa ra hai bên xua đuổi những người hiếu sự. Mọi người nhao nhao tránh ra hai bên nhường đường. chỉ thấy chỗ góc phố có sáu tên tráng hán khiêng một cỗ kiệu sơn son thếp vàng đi tới.

Đám tùy tùng của tiểu vương gia kêu lên Vương phi tới rồi!. Tiểu vương gia cau mày mắng Lắm chuyện. ai đi bẩm mời vương phi tới thế?. Đám tùy tùng không dám trả lời. đợi lúc cỗ kiệu tới cạnh bãi đất cùng nhất tề bước lên đón hầu. Cỗ kiệu dừng lại. chỉ thấy trong kiệu có một giọng phụ nữ vang ra Tại sao lại đánh nhau với người ta? Trời tuyết lớn thế này lại không mặc áo dài. về lại cảm cho mà xem! thanh âm rất dịu dàng.

Mục Dịch xa xa nghe thấy. như bị sét đánh. tai ù lên. lập tức ngơ ngẩn xuất thần. tim đập thình thịch Tại sao giọng nói này giống hệt người kia của mình rồi lập tức buồn bã Đây là vương phi của nước Đại Kim. mình nhớ vợ tới mức ngây ngốc. đúng là nghĩ ngợi bậy bạ. nhưng rốt lại vẫn không kìm lòng được. từ từ bước tới cạnh kiệu. Chỉ thấy một bàn tay trắng muốt nhỏ nhắn trong kiệu đưa ra. cầm một chiếc khăn lau mồ hôi bụi đất trên mặt tiểu vương gia. lại hạ giọng nói mấy câu gì không rõ. quá nửa.vừa trách cứ vừa lo lắng. Tiểu vương gia nói Mẹ. con đùa chơi thôi mà. không việc gì đâu. Vương phi nói Mau mặc áo vào hai mẹ con

ta cùng về.

Mục Dịch lại hoảng sợ nghĩ thầm Tại sao trong thiên hạ lại có người có giọng nói giống nhau như thế? Nhìn thấy hai bàn tay trắng muốt đã rút vào trong kiệu, trước kiệu có một tấm rèm buông xuống. trên tấm rèm thêu mấy đóa hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng. Y tuy đưa mắt nhìn chăm chăm nhưng không thể nhìn xuyên qua được tấm rèm lộng lẫy ấy.

Một tên tùy tùng của tiểu vương gia bước tới trước mặt Quách Tĩnh. nhặt chiếc áo cẩm bào của tiểu vương gia lên. mắng Thằng tiểu súc sinh. cái áo này bị người làm bẩn cả rồi!. Một tên quân sĩ đi theo vương phi giờ roi mây lên. roạt một tiếng.

đập vào đầu Quách Tĩnh. Quách Tĩnh lách người tránh qua. thuận tay nắm cứng cổ tay y. chân trái quét ra. tên quân sĩ ấy ngã bổ xuống đất. Quách Tĩnh giật được chiếc roi. chát chát chát đánh luôn lên lưng y ba nhát. quát Ai cho người đánh người bừa bãi?. Bách tính đứng quanh mới rồi có người bị đám quân sĩ dùng roi mây đánh trúng. lúc ấy thấy Quách Tĩnh đem đạo lý của người trả lại người. ai cũng thầm thích thú. Hơn mười tên quân sĩ còn lại cao giọng quát tháo. sấn lên cứu giúp đồng bạn. đều bị Quách Tĩnh túm lấy từng cặp từng cặp một nhấc lên ném ra ngoài.

Tiểu vương gia cả giận quát lên Người còn muốn lộng hành à? rồi gia tay đón lấy hai tên quân sĩ bị Quách Tĩnh ném tới đặt xuống đất. sấn lên phóng chân trái ra đá vào bụng dưới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh lách người ra chiêu. hai người lại giao quyền. Vương phi luôn miệng quát dừng. nhưng tiểu vương gia đối với mẹ dượng như không hề kính sợ. lại có vẻ như được nuông chiều sinh ra ngang ngược. quay lại kêu Mẹ. mẹ xem con đây này! Thằng tiểu tử nhà quê này tới kinh đô lộng hành. nếu không cho y ném mùi đầu khổ thì chỉ e ngay cả họ của cha y là gì. y cũng không biết kia!.

Hai người qua lại mấy mươi chiêu. tiểu vương gia phần chán tinh thần. dốc lòng phô trương bản lĩnh trước mặt mẹ mình. chỉ thấy y thân hình lẫm liệt. chưởng pháp khinh linh. Quách Tĩnh quả nhiên đón đỡ không được. lại bị y đánh trúng một quyền. liên tiếp ngã xuống hai lần.

Lúc ấy Mục Dịch cũng không nghĩ tới việc gì khác. Chỉ ngưng thần nhìn chăm chăm vào cổ kiệu. chợt thấy góc rèm khẽ hé. lộ ra một đôi mắt đen. mấy sợi tóc dài. ánh mắt đầy vẻ dịu dàng lo lắng nhìn tiểu vương gia đánh nhau với Quách Tĩnh. Mục Dịch nhìn thấy đôi mắt ấy. thân hình đột nhiên dờ ra như bị đóng đinh xuống đất. không sao động đậy.

Quách Tĩnh tuy liên tiếp trúng đòn nhưng càng đánh càng dũng mãnh. Tiểu vương gia liên tiếp ra sát thủ. chỉ muốn đả thương cho y không còn sức đánh tiếp nhưng Quách Tĩnh da dày thịt chắc. lại có luyện nội công. bị trúng mấy quyền vẫn không hề gì. mà tiểu vương gia tuy chiêu thức khéo léo nhưng công lực vẫn bị tuổi tác hạn chế. chưa tới mức ghê gớm

nên nhất thời cũng không đả thương được y. Tiểu vương gia mười ngón tay biến thành trảo không ngừng chụp ra. lại dùng trảo pháp âm độc lúc này đã dùng để đả thương Mục Dịch chụp vào Quách Tĩnh. Nhưng Quách Tĩnh sử dụng Phân cân thác cốt thủ. chặn đứng thế công của y.

Đấu được một lúc. Hoàng Dung và Hưu Thông Hải lại một người chạy một người đuổi vòng trở lại. Lần này trên đầu Hưu Thông Hải lại có cắm thêm một túm cỏ lớn. đó vốn là ký hiệu treo trên vật rao bán. cắm lên đầu y cũng có ý là rao bán đầu. tự nhiên đã bị Hoàng Dung chọc ghẹo nhưng y vẫn hoàn toàn không biết. cứ sải chân đuổi mau. Hoàng Hà nhị quỷ sau lưng không biết đã đi đâu. có lẽ đã bị Hoàng Dung đánh ngã ở đâu rồi.

Bọn Lương Tử ềng ai cũng kinh ngạc. không đoán được Hoàng Dung rốt lại là nhân vật loại nào. thấy Hưu Thông Hải đuổi theo quả rất mau nhưng rốt lại vẫn không kịp gã thiếu niên quần áo rách rưới này. Bành Liên Hổ chợt nói Chẳng lẽ gã tiểu tử này là người trong Cái bang?. Cái bang là bang hội lớn nhất trên giang hồ lúc bấy giờ. trong bang trên dưới đều là ăn mày. Lương Tử ông da thịt trên mặt giật giật nhưng không nói gì.

Hai thiếu niên trong bãi đất thì quyền phong vù vù chưởng ảnh chớp chớp. đều ra sức đánh mau. đột nhiên Quách Tĩnh trên cánh tay trái bị trúng một chưởng. qua một lúc chân phải của tiểu vương gia bị trúng một cước hai người càng đánh càng sấn vào gần nhau. nghe rõ cả tiếng thở. Những người đứng xem chung quanh ai không biết võ công thì đều nhìn tới mức xuất thần. còn những người biết võ công cũng cảm thấy hai người càng đấu càng nguy hiểm. chỉ cần hơi sơ ý thì không chết cũng bị trọng thương. Bành Liên Hổ và Lương Tử Ông trong tay đều đã nắm chặt ám khí chuẩn bị lúc tiểu vương gia nguy hiểm sẽ ra tay giúp đỡ. nhìn thấy hai người đánh nhau đã lâu. Quách Tĩnh tuy hung hăng nhưng võ nghệ chẳng qua cũng đến thế. lúc khẩn cấp nhất định có thể kịp thời chế phục được y.

Quách Tĩnh đánh đã tới lúc lên cơn. Y từ nhỏ sinh trưởng ở đại mạc. trải qua gió cát băng tuyết. chinh chiến đánh giết. còn tiểu vương gia kia rốt lại quen được cưng chiều. đánh nhau hung dữ thế này rõ ràng có chỗ không chi trì nổi. Y thấy Quách Tĩnh chưởng trái chém tới liền nghiêng người tránh qua đánh trả một quyền.

Quách Tĩnh nhân lúc tay quyền của y chưa tới nơi. tay phải đã đẩy mau khuỷu tay phải của y ra sấn vào. tay trái xuyên qua nách phải của y móc ngược lại. đồng thời tay phải chụp vào cổ họng đối phương. Tiểu vương gia không ngờ y lại lớn mật ra đòn như thế. chưởng trái vội lật lại nắm chặt cổ tay đối phương. năm ngón tay phải cũng bấu chặt vào sau đầu Quách Tĩnh. Hai người ngực giáp ngực. đều vận kinh lên. một người ấn mạnh vào yết hầu đối phương. một người muốn bẻ gãy cổ tay địch nhân. nhìn thấy tình thế rất nguy hiểm. trong khoảnh khắc sẽ phân

thắng bại.

Mọi người đứng xem chung quanh bật tiếng la hoảng. nửa khuôn mặt vương phi lộ ra sau tấm rèm kiệu cũng trắng bệch. Cha con Mục Dịch này giờ vốn ngồi dưới đất cũng đứng bật dậy. trên mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Chợt nghe chát một tiếng. trên mặt Quách Tĩnh đã trúng một quyền rất nặng. Té ra tiểu vương gia đột nhiên biến chiêu. buông tay phải ra xuất quyền đánh tới như chớp. Quách Tĩnh bị đánh tới mức đầu vầng mắt hoa. mắt trái nước mắt giàn giụa, gầm lớn một tiếng. hai tay nắm chặt áo tiểu vương gia nhấc bổng y lên. dùng lực ném mạnh xuống đất. Chiêu này không phải Phân cân thác cốt thủ. cũng không phải là Cầm nã thủ. mà là tuyệt kỹ đánh vật của người Mông Cổ. là Quách Tĩnh học được của sư phụ Thần tiễn thủ Triết Biệt.

Võ công của tiểu vương gia kia quả có chỗ hơn người. thân hình vừa chạm đất đã lập tức vọt về phía trước. hai tay ôm chặt hai chân Quách Tĩnh. hai người đồng thời ngã lăn ra. tiểu vương gia nằm trên. Y lập tức buông tay nhảy lên. quay lại giật lấy một ngọn thương trong tay đám quân sĩ. phóng thương đâm vào bụng dưới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vội lăn ra. tiểu vương gia soạt soạt soạt đâm luôn ba nhát đuổi theo. thương pháp vô cùng thuần thực.

Quách Tĩnh cả kinh. nhất thời bị bóng thương chụp xuống không sao đứng lên được. chỉ đành nằm ngửa dưới đất thì triển tuyệt kỹ Không thủ đoạt bạch nhận toan đoạt ngọn thương. nhưng mấy lần ra tay đều chụp không được. Tiểu vương gia cán thương rung lên. tua đỏ phát phới. đầu thương rít lên vù vù dệt thành một vòng tròn đỏ. Vương phi kêu lên Hài tử. ngàn vạn lần không được giết người. Người thắng là được rồi!. nhưng tiểu vương gia chỉ muốn một thương đóng đinh Quách Tĩnh xuống đất. hoàn toàn không nghe thấy lời mẹ.

Quách Tĩnh chỉ thấy trước mắt hoa lên. mũi thương chớp sáng chỉ còn cách mũi không đầy vài tấc. lúc nguy cấp vùng tay gạt mạnh mũi thương lộn ra phía sau một cái đứng dậy. thuận tay giật ngọn cò Tỷ võ chiêu thân của Mục Dịch vùng ngang cán cò. một chiêu Bát vân kiến nhật quét thẳng ra. kể thẳng người giương tay. lá cò vù một tiếng bay ra chụp vào giữa mặt tiểu vương gia. Tiểu vương gia nghiêng người nhích chân. cán thương vẽ lên một vòng tròn đỏ. mũi thương lóe lên ánh hàn quang đâm tới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vùng cán cò gạt ra.

Hai người lúc ấy đã dùng binh khí. Quách Tĩnh dùng Hàng ma trượng pháp của đại sư phụ Phi thiên biến bức Kha Trấn Ấc. tuy cán cò to dài. sử dụng rất không tiện tay nhưng trượng pháp này biến hóa ảo diệu. vốn là Kha Trấn Ấc khổ luyện để đối phó với Thiết thi Mai Siêu Phong. trong chiêu thức giấu chiêu thức. trong biến hóa giấu biến hóa. vô cùng nguy dị. Tiểu vương gia không biết trượng pháp này.

vùng thương ra chiêu. cán cò đột nhiên hất lên. nếu không nhanh chân

tránh kịp thì bụng dưới đã bị đánh trúng. đành tạm thời giữ thể thủ.

Mục Dịch đầu tiên thấy thân hình bộ pháp của tiểu vương gia lúc vùng thương đã rất ngạc nhiên về sau càng nhìn càng thấy kỳ lạ. chỉ thấy y khóa, đâm, đánh, hất, rê, đập, đỡ, chặn, chiêu nào cũng đều là thương pháp Dương gia. Lộ thương pháp này là công phu độc môn của Dương gia. xưa nay chỉ truyền cho con trai không truyền cho con gái. ở phương Nam rất ít gặp. ai ngờ lại xuất hiện tại kinh thành của nước Đại Kim. Chỉ là thương pháp của y tuy biến hóa linh động nhưng không phải là Dương gia chính tông nên có nhiều chỗ như đúng mà lại sai. giống như học lén của Dương gia. Con gái y nương may lên. dường như cũng đang tâm sự ngổn ngang. Chỉ thấy tua đờ gần mũi thương chớp chớp. lá cờ trên cán cờ phàn phật. cuốn từng đám từng đám bông tuyết bay tung lên.

Vương phi thấy con trai mệt mỏi mặt đầy mồ hôi. hai người đã động tới binh khí lại càng dễ nguy hiểm tới tính mạng. trong lòng lo sợ. kêu lớn Dừng tay. đừng đánh nữa!

Bành Liên Hồ nghe vương phi nói. sải chân bước vào bãi đất. tay trái rung lên đập vào cán cờ. Quách Tĩnh đột nhiên thấy hồ khẩu đau buốt. cán cờ rời tay bay lên không. Lá cờ bị gió thổi trên không căng ra kêu phàn phật. trái bốn chữ Tỷ võ chiêu thân ra trên nền trời đầy tuyết trắng.

Quách Tĩnh cả kinh. còn chưa nhìn thấy rõ thân hình diện mạo của đối phương. chỉ thấy tiếng gió rít lên. chiêu thức của địch nhân đã đánh tới giữa mặt.

lúc nguy cấp nghiêng người né ra. nhưng cho dù thân pháp y mau lẹ tới đâu Bành Liên Hồ cũng đã đánh trúng cánh tay y một chưởng. Quách Tĩnh đứng không vững lập tức ngã ngửa. Bành Liên Hồ cười nhìn tiểu vương gia. nói Tiểu vương gia để ta xử lý. cho thằng tiểu tử này từ nay về sau không lằng nhằng nữa?. Tay phải rút về phía sau. hít vào một hơi. bàn tay rung lên hai cái vươn ra đập xuống đỉnh đầu Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh biết là không may. chi định đưa hai tay lên vận khí hết sức đón đỡ. Linh Trí thượng nhân và Sâm tiên lão quái nhìn nhau một cái. biết hai tay Quách Tĩnh khó mà còn nguyên vẹn. chưởng lực của. Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hồ đánh xuống thì nhất định y phải gãy tay.

Trong chớp mắt ấy trong đám đông chợt có một người kêu lên Khoan đã rồi có một bóng xám vọt mau tới. một món binh khí kỳ lạ vùng lên trên không. cổ tay của Bành Liên Hồ đã bị cuốn chặt. Bành Liên Hồ tay phải vận kinh giật lại. huých một tiếng giật đứt món binh khí của người kia. chưởng trái hất luôn ra. Người kia cúi đầu tránh qua. tay trái ôm ngang lưng Quách Tĩnh kéo lên nhảy lùi về phía sau.

Mọi người lúc ấy mới thấy rõ người ấy là một đạo nhân trung niên mặc đạo bào màu xám. ngọn phất trần trong tay chỉ còn có cái cán. đám dây tơ trên phất trần đã bị Bành Liên Hồ giật đứt. còn quần trên cổ tay y.

Đạo nhân kia và Bành Liên Hồ nhìn nhau một chập. mới rồi tuy chỉ trao đổi một chiêu nhưng đều nhận ra đối phương võ công cao cường. Đạo nhân nói Túc hạ có phải là Bành trại chủ oai danh lừng lẫy không? Hôm nay được gặp. thật là may mắn. Bành Liên Hồ nói Không dám. xin thỉnh giáo phái. pháp hiệu của đạo trưởng. Lúc ấy hàng trăm hàng ngàn con mắt đều nhìn vào đạo nhân kia.

Đạo nhân kia cũng không đáp. co chân trái lên đạp xuống một cái rồi thu chân lại. chỉ thấy dưới đất in một vết chân sâu gần một thước. lúc ấy tuyết lớn vừa rơi tuyết trên mặt đất chưa đầy nửa tấc mà y thong thả đạp một cái đã lún xuống một vết sâu như thế. công phu dưới chân quả thật kinh thế hãi tục. Bành Liên Hồ trong lòng rung động. nói Đạo trưởng có lẽ là Ngọc Dương tử Vương chân nhân được người ta gọi là Thiết cước tiên?. Đạo nhân kia nói Bành trại chủ quá lời rồi. Bần đạo chính là Vương Xử Nhất. còn hai chữ chân nhân ấy quyết không dám nhận.

Bành Liên Hồ và bọn Lương Tử Ông. Linh Trí thượng nhân đều biết Vương Xử Nhất là nhân vật nổi tiếng trong phái Toàn Chân. tiếng tăm chỉ sau Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ. có điều tuy nghe danh từ lâu nhưng chưa hề gặp mặt. lúc ấy nhìn kỹ chỉ thấy y mi dài mắt sáng. dưới cằm có ba chòm râu thưa. tất trắng giầy xám trông như một người tu hành coi trọng y phục bề ngoài. nếu không nhìn thấy công phu mới rồi của y thì quả thật không tin y chính là Thiết cước tiên Ngọc Dương tử từng dùng chiêu Phong bãi hà diệp co một chân vọt qua núi sâu vạn trượng. từ đó oai danh chấn động hào kiệt vùng Hà Bắc Sơn Đông.

Vương Xử Nhất chỉ Quách Tĩnh nói Bần đạo vốn không quen biết vị tiểu ca này. chỉ là thấy y kiến nghĩa dũng vi. hăng hái không tiếc thân. trong lòng khâm phục nên lớn mật xin Bành trại chủ thừa mạng cho y. Bành Liên Hồ nghe y ăn nói rất khách khí. nghĩ thầm đã có cao thủ của phái Toàn Chân ra mặt cũng nên tìm chút nhân tình. lập tức ôm quyền nói Nói thế làm gì. nói thế làm gì?

Vương Xử Nhất chấp tay cảm tạ. quay người qua bên cạnh quét mắt một vòng trên mặt lập tức hiện vẻ nghiêm khắc lạnh lùng, cao giọng hỏi “Tiểu vương gia kia, Người tên gì? Sư phụ người là ai?”

Tiểu vương gia nghe tới tên Vương Xử Nhất trong lòng đã sớm run sợ. đang muốn lui đi cho mau. không ngờ y đột nhiên cao giọng hỏi mình. đành đứng lại đáp Ta tên Hoàn Nhan Khang. còn tên sư phụ ta thì không thể nói với người được.

Vương Xử Nhất nói Sư phụ người trên má trái có một nốt ruồi son. có đúng không?. Hoàn Nhan Khang cười hì hì đang định chột nhả. đột nhiên thấy hai ánh mắt của Vương Xử Nhất sáng quắc như điện chiếu thẳng tới. trong lòng hoảng sợ. lập tức nuốt câu nói đùa vào bụng. gật gật đầu.

Vương Xử Nhất nói “Ta đã đoán người là đệ tử của Khưu sư huynh. Hừ. sư phụ người trước khi truyền thụ võ công cho người đã nói những gì? Hoàn Nhan Khang thầm biết sự tình không hay. bất giác hoảng sợ Chuyện hôm nay mà để sư phụ biết thì không xong. xoay chuyển ý nghĩ. lập tức tươi cười nói Đạo trưởng đã quen biết gia sư. ắt là bậc tiến bối. mời đạo trưởng giá lâm tề xá để văn bối được học hỏi. Vương Xử Nhất hừ một tiếng. cũng chưa trả lời. Hoàn Nhan Khang lại quay sang Quách Tĩnh vái một vái. cười khể nói “Ta và Quách huynh không đánh nhau không quen biết. Võ nghệ của Quách huynh tiểu đệ vô cùng khâm phục. mời Quách huynh và đạo trưởng cùng tới tề xá chúng ta kết làm bạn bè nên chăng?”

Quách Tĩnh chỉ cha con Mục Dịch nói Chuyện kết thân của người tính thế nào? Hoàn Nhan Khang nhăn nhó nói Chuyện này thông thả sẽ bàn sau. Mục Dịch kéo tay áo Quách Tĩnh một cái nói “Quách tiểu ca! Chúng ta đi thôi. Không cần đếm xỉa tới y nữa.”

Hoàn Nhan Khang hướng về Vương Xử Nhất vái một vái. nói Văn bối xin chờ ở tề xá. người cứ hỏi Triệu vương phủ là đúng. Trời rét tuyết lạnh. đúng là lúc ngồi quanh lò sưởi thường tuyết xin mời tới uống vài chén. rồi nhảy lên con tuấn mã tùy tùng dắt lại. giật cương một cái phi luôn vào đám đông cũng bất kể ngựa có đạp người ta bị thương không. Mọi người nhao nhao tránh né.

Vương Xử. Nhất thấy y ngang ngược như thế lại càng tức giận. nhìn Quách Tĩnh nói Tiểu ca. người đi theo ta. Quách Tĩnh nói Tôi phải chờ một người bạn thân. Vừa nói câu ấy. chợt thấy Hoàng Dung trong đám đông nhảy ra cười nói Ta không việc gì. lần này ta tới tìm người đây. Vừa nói xong hai câu đã rơi xuống đất. Y thân hình thấp nhỏ. rơi xuống đất lập tức không thấy bóng dáng đâu. đã thấy Tam đầu giao Hắc Thủ Hắc Hổ từ xa vùng vẫy đuổi tới. Quách Tĩnh quay lại. lập tức quỳ ngay xuống mặt tuyết khấu đầu tạ ơn Vương Xử Nhất cứu mạng. Vương Xử Nhất đưa tay đỡ dậy. nắm chặt tay y chen ra khỏi đám đông. chán không bèn đất chạy mau ra ngoài thành.